

Catalunya Cristiana

f/catalunyacristiana

instagram catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

twitter @catalunyacristiana.bsky.social

youtube @catorcristiana

youtube catalunya cristiana

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Sants d'avui

Resseguim els passos que són necessaris en un procés de beatificació i canonització

P 8-12

© Vatican Media

La canonització de Carlo Acutis, llargament esperada, va tenir lloc el 7 de setembre passat. Va ser canonitzat juntament amb un altre jove italià, Pier Giorgio Frassati.

VATICÀ

Primer document magisterial de Lleó XIV: "Dilexi te"

P 16-17

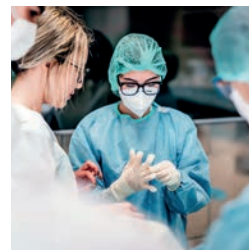

© Vatican Media

UNIVERSITAT

Llum verda al grau en Medicina de Blanquerna-URL

P 24-25

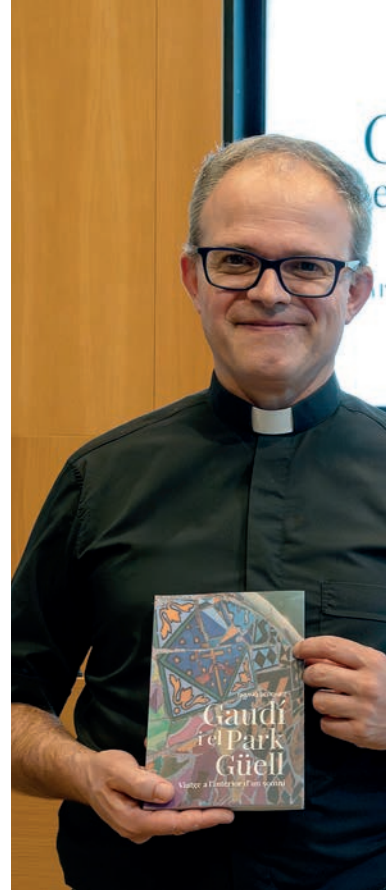

Facultat de Ciències de la Salut Blanquerna

SUMARI

19 OCTUBRE 2025

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
Reportatge	26
Carta dominical	30
Bíblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Cultura	38
Agenda	46
Des del carrer	47

38-39

Catalonia Sacra organitza visites guiades als arxius de l'Església catalana

Coneixem el projecte "Catalunya, país d'arxius. Documents que fan Europa"

18-19

Un parc per a l'evangelització

Bruno Bérchez presenta el llibre "Gaudí i el Park Güell: viatge a l'interior d'un somni"

20-21

Resiliència enmig de la crisi

El testimoni de Gena Heraty i el compromís de NPH amb la infància vulnerable

26-27

La Botiga Apostolat Litúrgic

Es va obrir a Barcelona el 2 de juliol del 1970

EDITORIAL

La mateixa carn de Crist

El 8 de novembre farà sis mesos de l'elecció del cardinal agustinianà Robert Prevost com a Papa. La primera decisió de calat que va prendre va ser la tria del seu nom com a Pontífex, Lleó XIV, donant a entendre que tindria molt present en el seu pontificat la Doctrina Social de l'Església, amb especial atenció a les conseqüències de la implosió de la intel·ligència artificial. Una altra decisió va ser la voluntat explícita de prosseguir amb les carpetes que havia deixat damunt la taula el seu predecessor, l'enyorat Francesc. En aquest sentit, les primeres canonitzacions de Prevost eren les que havien quedat pendents amb la mort de Bergoglio: els joves italians Carlo Acutis i Pier Giorgio Frassati. El primer viatge apostòlic, anunciat el 7 d'octubre, és el que tenia en ment Francesc: Turquia, amb motiu dels 1.700 anys del Concili de Nicea, i el Líban, amb la voluntat de traslladar-hi un missatge de pau i esperança.

El primer document magisterial també s'ha presentat fa pocs dies, el 9 d'octubre. És l'exhortació apostòlica *Dilexi te* ("T'he estimat"), un tema i un títol herència del seu predecessor que remet a l'encíclica *Dilexit nos*, perquè "tots els cristians puguin percebre la forta connexió que hi ha entre l'amor de Crist i la seva crida a acostar-nos als pobres", escriu Lleó XIV. Per tant, una exhortació escrita a quatre mans que ens recorda que l'herència magisterial de Francesc està garantida per Lleó, com així ha estat en tota la llarga successió de l'apòstol Pere. Perquè l'Evangeli és un de sol, és l'Evangeli de Jesucrist. En aquest sentit, com diu Lleó XIV a *Dilexi te*, "els pobres per als cristians no són una categoria sociològica, sinó la mateixa carn de Crist".

Catalunya Cristiana

Subscriuiu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (48 NÚMEROS)

☐ Edició paper 145€

☐ Edició digital 90€

☐ Edició en català

☐ Edició en castellà

Nom _____

Cognoms _____

Adreça _____

Població _____

DP _____ Tel. _____ NIF _____

A/e _____

Forma de pagament

☐ Únic pagament per any

☐ Dos pagaments semestral

☐ Xec nominatiu que adjunto

☐ Domiciliació bancària (*ompliu ordre adjunta)

*Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular del compte _____

Tel. titular del compte _____

A/e titular del compte _____

IBAN

ENTITAT

OFICINA

DC

COMPTE

DATA (DD/MM/AA)

Lliureu aquesta butlleta a:

Fundació Missatge Humà i Cristià
(Catalunya Cristiana)

Departament de Subscripcions

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Signatura del titular

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 del 13 de desembre, autoritzo la Fundació Missatge Humà i Cristià a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat, així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Fundació Missatge Humà i Cristià amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

La setmana a les Xarxes

DONALD J. TRUMP
@realDonaldTrump

09/10/2025

President dels Estats Units d'Amèrica

Estic molt orgullós d'anunciar que Israel i Hamas han donat el vistiplau a la primera fase del nostre Pla de Pau. Això significa que tots els ostatges seran alliberats molt aviat, i Israel retirarà les seves tropes fins a una línia acordada com a primers passos cap a una pau forta, duradora i perpètua. Totes les parts seran tractades de manera justa! Aquest és un gran dia per al món àrab i musulmà, per a Israel, per a tots els països veïns i per als Estats Units d'Amèrica, i agraïm als mediadors de Qatar, Egipte i Turquia, que han treballat amb nosaltres per fer que aquest esdeveniment històric i sense precedents sigui possible. Beneïts són els que fan la pau!

ENRIC JULIANA RICART
@EnricJuliana

08/10/2025

Periodista

Significatives declaracions del cardenal Parolin, secretari d'Estat de la Santa Seu, expressant la seva identificació amb les manifestacions en solidaritat amb Palestina. L'Ambaixada d'Israel ha protestat. El Papa ha respost: "És la nostra posició."

MERCÈ ALONSO JM
@MerceAlonsoJM

07/10/2025

Periodista a Roma

Ja tenim el primer viatge apostòlic del papa Lleó: -Turquia del 27 al 30 de novembre amb motiu del 1.700 aniversari del Primer Concili de Nicea -Líban del 30 de novembre al 2 de desembre

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

TESTIMONIS DE SANACIÓ DESPRÉS DE L'AVORTAMENT

La coordinadora del Projecte Raquel a l'arxidiòcesi de Barcelona, Teresa Lamarca, ha assegurat al programa *Sense distància* que "són moltes les dones ateses" per aquest organisme eclesial que "pateixen molts problemes de salut com a conseqüència d'haver avortat". En el mateix espai d'actualitat religiosa, divendres 17 d'octubre cap a les 13.30h, tres dones van explicar el seu recorregut fins a la sanació.

La Mireia va dir que, després d'avortar als 19 anys, va patir "una forta depressió amb somnis constants

en què apareixia el meu fill". La Marta va destacar que el seu avortament, que ella inicialment no volia, "va donar pas també a un quadre depressiu i d'aïllament". I la Raquel, que va avortar a l'embaràs del seu tercer fill en unes "dures circumstàncies", va comentar que "van ser 20 anys en què no va saber res ningú, amb un trauma que li va provocar una obesitat mòrbida". Totes tres, guarides gràcies al Projecte Raquel, van coincidir a l'hora de parlar de "grans experiències de perdó", amb els seus fills "intercedint des del cel".

Zoom **MACIÀ GRAU**

Agustí Codinach

Un total de 260 participants de 27 organitzacions cristianes dedicades al servei de marins, pescadors i les seves famílies es van reunir a Barcelona, del 6 al 9 d'octubre, en el marc de la Conferència Mundial de l'ICMA, l'associació internacional ecumènica que reuneix tots els centres cristians que treballen pel benestar de la gent de mar. Com es veu a la imatge, el programa va incloure una celebració ecumènica el dia 7 a la cripta de la Sagrada Família, presidida pel cardenal Joan Josep Omella. L'endemà, els participants van ser rebuts pel president de la Generalitat, Salvador Illa, amb el qual van parlar dels principals reptes actuals que afronta la gent de mar.

L'efemèride **JOAN PALLARÈS-PERSONAT**

20 octubre del 2011

ETA anuncia que abandona tota activitat armada

Mirada al món

Matar de fam

AGUSTÍ BORRELL

Vicari general de l'orde del Carmel Descalç

En les darreres dècades hi ha hagut progressos importants en la millora de la productivitat agrícola, i tanmateix, en el món continuen convivint milions de persones que passen fam amb altres milions que pateixen excés de pes. Un dels aspectes més preocupants i escandalosos és la fam generada pels conflictes bèl·lics. Segons l'informe *Food Wars*, elaborat per Oxfam Intermón l'any 2024, la fam extrema generada pels conflictes armats ha arribat a xifres sense precedents, fins a provocar entre 7.000 i 21.000 morts diàries arreu del món.

En molts contextos bèl·lics, l'alimentació es converteix en una eina de pressió, i les parts implicades no

En molts contextos bèl·lics, l'alimentació es converteix en una eina de pressió

tan sols destrueixen infraestructures essencials —com ara sistemes alimentaris, d'aigua o energia—, sinó que, fins i tot, bloquegen deliberadament l'accés a l'ajuda humanitària. Un dels exemples més cridaners és Gaza, on l'ajuda alimentària necessària no arriba a causa del bloqueig imposat per Israel. Al Sudan, el conflicte armat ha comportat la mort de gairebé un milió de persones per fam. Els efectes del canvi climàtic, com la sequera i les inundacions, units a l'augment dels preus dels aliments derivat de la pandèmia i del conflicte entre Rússia i Ucraïna, han empitjorat notablement aquesta crisi global.

Sempre que parlem de la fam al

món, hem de tenir ben presents les paraules clares i insistents de Jesús sobre aquest tema. Ell proclama fel·lçons els qui ara passen fam, perquè seran sats, mentre que adverteix els qui van tips, perquè passaran fam (Lluc 6,21.25). La coneguda paràbola de Llätzer i el ric, en la mateixa línia, assegura que la injusta situació actual de desigualtat entre rics i pobres és temporal i està destinada a canviar radicalment. A aquest anunci hi va unida la crida a treballar activament en favor de tots els necessitats, fins al punt que Jesús mateix s'identifica amb ells: "Perquè tenia fam, i em donàreu menjar; tenia set, i em donàreu beure" (Mateu 25,35). ■

Punt de vista

Carta oberta a la ministra de Sanitat

TERESA LAMARCA

Coordinadora del Projecte Raquel a Barcelona

Qui hi ha que, havent passat per un avortament provocat, tard o d'hora no presenti una llarga llista de problemes? Per desgràcia, la veritat és que després d'un avortament voluntari la dona presenta moltes males conseqüències.

Enfront d'aquesta realitat sento la Sra. ministra de Sanitat, Mónica García, que el 29 de setembre proclama amb força que l'avortament no té cap conseqüència dolenta, i promou l'avortament a la web quiereabortar.org durant l'acte de cele-

Després d'un avortament voluntari la dona presenta moltes males conseqüències

bració dels 40 anys de la legalització de l'avortament a Espanya.

Ho sento Sra. ministra. Soc la coordinadora del Projecte Raquel a Barcelona des de fa dotze anys i hem acompanyat diversos centenars de dones molt ferides després d'un avortament provocat. Totes, abans o després i en major o menor grau, presenten una gran tristesa, ansietat, greus sentiments de culpa, depressió, problemes psiquiàtrics, cap interès per la vida, cosa que les porta a intents de suïcidi i un llarg etcètera, perquè també po-

driem anomenar les conseqüències físiques, com és la infertilitat, per dir-ne només una.

Són nombrosos els estudis d'aquí i de molts altres països del món que ho confirmen i que vostè pot consultar, perquè això no va de creients i no creients ni de polítics.

És que no són suficients els més de dos milions de bebès assassinats al nostre país i les corresponents mares i altres persones de l'entorn greument ferides des d'aquesta trista data? És necessari promoure encara més l'avortament? ■

El somni del missioner és ser una petita llavor
que germini i doni fruit abundant
allà on caigui

Ser missioner

**CARD. JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**
Arquebisbe de Barcelona

Aquest diumenge l'Església celebra la Jornada Mundial i la Col·lecta per l'Evangelització dels Pobles, que popularment coneixem per Domund. Per a aquesta jornada de l'any jubilar 2025, el papa Francesc va escollir el lema: "Missioners d'esperança entre els pobles." Aquest lema ens vol recordar la bella missió que tenim tots de ser missatgers de l'Evangeli.

El papa Francesc va fer públic aquest missatge a la catedral de Roma el 25 de gener del 2025, festa de la conversió de l'apòstol sant Pau. Un missatge en el qual desitja que tots visquem un temps de gràcia amb Déu, seguint l'exemple de Crist. També subratlla tres objectius rellevants

de la identitat missionera cristiana: seguir les petjades de Crist, ser portadors d'esperança i renovar-nos per ser bons missioners.

El papa Lleó XIV ja ha incidit en aquesta labor missionera des del primer moment del seu ministeri. Ho va fer en l'homilia de la missa d'inici del seu pontificat, el 18 de maig de 2025. En aquesta homilia expressa bé que l'Església ha de ser missionera. Què és una Església missionera? Tal com diu el Sant Pare és la que obre els braços al món, que anuncia la Paraula i que esdevé ferment de concòrdia per a la humanitat.

Ser missioner és una aventura apassionant, una labor generosa i humil vers els altres en llocs del món on necessiten el pa i la Paraula i on l'Església està creixent. El missioner no és un superhome que va a salvar el món, sinó un company de camí que comparteix i pateix les dificultats i, de vegades, les dures condicions de vida d'aquells que acompanya. Ser missioner és ser Bona Nova, esperança per als altres, és proporcionar recursos. No només és donar peix, si-

nó ensenyar a pescar i promoure una relació de profunda amistat amb qui ens fa pescadors d'homes. El somni del missioner és ser una petita llavor que germini i doni fruit abundant allà on caigui. Ser com sant Joan Baptista, un instrument joios que ajudi els germans a trobar-se amb Jesús i a deixar-lo entrar en les seves vides. Tots podem ser missioners o missioneres.

Els missioners fan allò que Jesús també feia. Prediquen i s'arremanguen. D'una banda, escampen l'amor de Déu a través de la Paraula. D'altra banda, ho fan a través de les obres. Així, funden esglésies, escoles, centres de salut, orfenats, residències, cooperatives... Com els apòstols, van a tots els pobles de la terra a fer el que Jesús els va manar.

Benvolguts germans i germanes, en aquesta jornada missionera, us agraeixo el vostre suport a la labor dels missioners i missioneres, amb la vostra pregària i amb la vostra col·laboració personal i també econòmica. Demanem al Senyor, Déu nostre, que faci de nosaltres bons missioners d'esperança entre els pobles. ■

El pas a pas en el camí
cap a la santedat

QUAN L'HEROÏCITAT ÉS MANTENIR LA FE

CARME ESCALES

El 18 de gener de 1937, al voltant de dos quarts de quatre de la tarda, el germà de La Salle Jaume Hilari (Manel Barbal i Cosán, fill del poble pallarès d'Enviny) va ser afusellat al bosc del Mont de l'Oli-va, a prop del cementiri de Tarragona. Davant la sorpresa dels executors, el màrtir va romandre dret després d'efectuar-se dues ordres de foc consecutives. El grup que va disparar va llençar les armes i va fugir corrent. Jaume Hilari va caure mort només després que el cap de l'escamot li disparés a la temple a boca de canó. Les seves darreres paraules van ser: "Morir per Crist és viure, nois." Dies abans, en una conversa amb un altre germà, a la presó, deia: "Què més podia desitjar que morir per l'únic delicte de ser religiós i d'haver contribuït a la formació cristiana dels infants?"

Jaume Hilari va ser beatificat (1990) i canonitzat (1999) per Joan Pau II a la plaça de Sant Pere del Vaticà. És el primer màrtir de la guerra civil, una guer-

Les primeres canonitzacions de Lleó XIV van ser les dels joves italians Carlo Acutis i Pier Giorgio Frassati el 7 de setembre passat.

ra que va deixar molts beats i sants, persones de fe, religioses o laïques, convençudes de les seves creences. I el degoteig d'aquests testimonis, en categoria de beats o sants, continua encara. Aviat —podria ser la tardor de l'any vinent—, l'Església reconeixerà el martiri de 138 capellans, 1 seminarista i 30 laics —entre ells una única dona— de la diòcesi de Lleida, les restes dels quals reposen a la fossa comuna dels màrtirs, al cementiri de la capital lleidatana. Les biografies d'aquestes 169 persones assassinades a la guerra civil les coneix bé Conxita López, directora del Secretariat diocesà de les Causes dels Sants de Lleida.

El 28 de setembre passat, López, en acabar la missa en record del beat Francesc Castelló, a la catedral de Lleida, va anunciar la imminent beatificació col·lectiva. Seria un fet històric a la diòcesi de Lleida, perquè mai no s'hi ha celebrat cap beatificació.

Jordi Curcó va ser membre de la comissió històrica de la proveatificació de Francesc Castelló i ara és membre de la seva procanonització. Castelló va morir als 22 anys. "El seu testimoni és colpidor, sobretot a partir de tres cartes que va escriure moments abans de ser portat a matar. En una d'elles expressa: 'Si ser catòlic és un delictes, jo accepto gustosament ser un delinqüent, ja que la felicitat més gran que pot trobar un home en aquest món és

morir per Crist i, si tingués mil vides, les donaria sense dubtar un moment per aquesta causa. Així doncs, ofereixo la possibilitat que em doneu per assegurar-me la meua salvació.'" Amb continguts així, sobre la vida del jove màrtir, Curcó, periodista i historiadore, excoresponsal de *Catalunya Cristiana* i delegat de Mitjans de Comunicació del bisbat de Lleida amb el bisbe Francesc Xavier Ciuraneta, va nodrint la web beatofranciscocastello.com, des d'on s'informa de l'avançament de la seva causa, cap a la canonització.

Però, quin procés segueixen aquestes causes que familiars, coneguts, congregacions religioses impulsen per erigir certes persones en exemple a seguir per als cristians? Josep Maria Blanquet, responsable de l'Oficina per a les Causes dels Sants de l'arquebisbat de Barcelona, ens ho explica. Precisa, per començar, que "l'Església no fa sants, sinó que reconeix la santedat d'una persona. I, per reconèixer-la, s'ha de seguir un procés que consta de quatre passos, pròpiament: servent de Déu, venerable, beat i sant."

Per començar, algú ha de promoure la causa, és a dir, proposar una persona que, a parer seu, mereixi esdevenir exemple de vida cristiana, fins al punt de poder ser proposada com a model. La proposta la fa la part actora, que pot ser la família, una congregació

religiosa, una diòcesi...

Aleshores, s'ha d'analitzar la vida personal, l'entorn, escrits, tot el que es pugui documentar de la persona proposada, i es demana al bisbe d'allà on va morir si n'autoritza l'inici del procés. També es consulta als bisbes de la regió i, amb el seu parer favorable, es demana al Dicasteri de Roma l'autorització per iniciar-ne el procés. Quan s'inicia, es pot anomenar servent de Déu. Vol dir que estan en estudi la vida d'aquella persona, les seves virtuts i la fama de santedat o de martiri. El bisbe nomena un tribunal eclesiàstic i dos sacerdots teòlegs per examinar l'ortodòxia dels escrits, cartes o llibres, etc.

També es nomena una comissió històrica, en la qual hi pot haver laics. Són tres persones que han de recollir tota la documentació històrica, documents personals, estudis, professió, escrits i tot el relacionat amb la figura i activitat d'aquest servent de Déu i, de tota aquesta documentació, fan una valoració de la persona.

La part actora presenta també una llista de persones que van conèixer, conviure i tractar el servent de Déu, o que en tenen informació, i el tribunal eclesiàstic prepara l'interrogatori i recull les declaracions: de vint-i-cinc a quaranta preguntes en relació amb la vida, l'activitat i la bona fama que es tingui del servent de Déu. En cas de martiri, és molt important el que se'n diu "martiri material", la mort física, i el "martiri formal", la disposició de la persona a acceptar la mort per la fe cristiana, per Jesús. Això es pot saber examinant les cartes i escrits, i per testimonis que el coneixien, o perquè la mateixa persona era conscient que podia morir i, així i tot, no va renunciar a la seva fe. També per part dels perseguidors és important esbrinar si el van matar per la seva fe o per altres motius. Després dels reconeixements del martiri dels anys 1936-1939, ja està força demostrat que es va tractar d'una veritable persecució religiosa.

Naturalment, també el lloc on va ser sepultat, o si ha estat traslladat, etc., és important per confirmar la mort física. El Tribunal es desplaça al lloc de la sepultura, si es coneix, i comprova que no hi hagi cap manifestació de culte pròpiament dit. O sigui que, en conjunt, es fa una investigació completa de la vida, actuació, vida cristiana i de la mort del servent de

El marista Licarió, màrtir de la Setmana Tràgica del 1909, va ser beatificat el 12 de juliol passat a la parròquia de Sant Francesc de Sales de Barcelona.

Déu confessor o màrtir.

Amb tota la informació recollida, es fa la sessió de clausura del procés o investigació diocesana, davant del bisbe, i tant les declaracions dels testimonis com els escrits i documents recollits amb els respectius informes, tot tancat i segellat, es porta a Roma. L'encarregat de portar-ho a Roma ha de jurar complir aquest encàrrec i lliurar les actes al Dicasteri de les Causes dels Sants, que emet un rebut conforme la documentació del servent de Déu ja és a Roma.

D'aquest primer procés, se'n fan tres còpies. L'original es queda a la diòcesi d'on ha sortit i dues còpies es porten a Roma. Una es queda a l'arxiu del Dicasteri —que ve a ser com un ministeri de les causes dels sants del Vaticà— i l'altra se li dona al postulant per als estudis successius.

El Dicasteri no obre el procés si el postulant no ho demana. I quan ho fa, en un acte obert al postulant i la part actora, s'enquaderna degudament i comença l'estudi pràctic del procés. No es tracta d'una valoració, sinó simplement es comprova que s'han seguit les normes establertes. Si ha estat així, el Dicasteri promulga el Decret de validesa, que obre la pos-

sibilitat d'estudiar a fons el contingut de tota la documentació recollida.

REDACCIÓ DE LA “POSITIO”

Com una tesi doctoral, la *positio* es redacta organitzant tota la informació del cas, segons l'esquema que el Dicasteri té establert. És un treball molt important perquè ha de servir per provar la pràctica heroica de les virtuts d'un confessor, o el martiri d'un testimoni de la fe. El Dicasteri nomena un relator, que, com un tutor, acompanya el postulant o el redactor de la *positio*. Normalment el responsable de la redacció de la *positio* és el postulant.

En la *positio* ha de constar una biografia documentada del servent de Déu, les declaracions dels testimonis, els documents recollits, l'informe de la comissió històrica i de la teològica, i l'acta de la visita del tribunal al cementiri o lloc de la sepultura.

Per poder iniciar un procés de beatificació, no poden haver passat ni menys de cinc anys, ni més de trenta de la mort. Si supera els trenta, passa a ser una “causa històrica”.

Un cop enllestida i impresa, la *positio* s'entrega a dues comissions

JOSEP MARIA BLANQUET
“Per reconèixer la santedat d'una persona, s'ha de seguir un procés que consta de quatre passos, pròpiament: servent de Déu, venerable, beat i sant”

CONXITA LÓPEZ
“Algunes causes arriben a Roma per ser estudiades i d'altres no. Però totes aquestes vides són davant Déu i gaudeixen de la seva glòria”

CASA SANTA ELENA

Institut de Religioses de
SANT JOSEP DE GIRONA

El vostre espai per a retrobar-vos i compartir

- Exercicis espirituals
- Recessos
- Celebració de Capítols Generals i Assemblees
- Trobades congregacionals i intercongregacionals
- Formacions

Instal·lacions còmodes i senzilles

- 82 habitacions
- 2 menjadors
- 2 capelles i 1 església
- 5 sales de reunions
- 60.000 m² de jardí

INFORMEU-VOS:

972 837 021

casa.solius@irsjg.org

casa-santa-elena.org

del Dicasteri vaticà, una d'historiadors i l'altra de teòlegs, que estudien el contingut de la *positio* des del punt de vista històric i teològic, és a dir, si està demostrada la pràctica heroica de les virtuts o del martiri. La comissió teològica assegura que, efectivament, la persona va morir màrtir, o va viure d'una forma coherent i constant les virtuts cristianes teològals —fe, esperança i caritat—, les cardinals —prudència, justícia, fortalesa i templança— i les annexes —humilitat, pobresa, obediència i castedat.

Si tot això es demostra, i ho confirma la reunió d'un grup de cardenals i bisbes, s'exposa al Sant Pare i concedeix el segon títol: venerable, que és el que el papa Francesc va aprovar per al servent de Déu Antoni Gaudí i Cornet el mes d'abril passat. Amb això —diu el pare Blanquet— ja està demostrada la santedat o el martiri, però l'Església, per als confessors, demana com a garantia un miracle obrat per la intercessió del venerable servent de Déu. Un per a la beatificació i un altre per a la canonització. El primer pot haver estat després de la mort del servent de Déu, però el de la canonització s'ha de produir després de la beatificació.

El pare Josep Maria Blanquet apro-

fitava per aclarir que “els miracles els fa Déu per la intercessió dels sants”. I també que els miracles han de ser comprovables mèdicament i científicament. Blanquet també detalla que les proclamacions de beat i sant són, a la pràctica, de cara al culte litúrgic que el nou beat o sant pot rebre en l'Església. El títol de venerable és el més important perquè afirma la santedat o el martiri del servent de Déu, encara que no es pugui venerar públicament. La beatificació ja autoritza a un cert culte a la diòcesi d'origen o congregació religiosa, i per la canonització ja entra al calendari universal de l'Església, segons les normes del Dicasteri per al Culte Diví.

Sobre el cost econòmic d'un procés de beatificació i canonització, Josep Maria Blanquet explica que, “en general, els cost ve determinat pel treball de la postulació, de les comissions i, especialment, de la impressió tipogràfica del diversos estudis de cada etapa del procés. La part actora és la que ha de respondre de les despeses que es van produint pels motius indicats, especialment quan el procés ja està a Roma. Cal comptar com a mínim amb uns 20 o 25 mil euros. La despesa més forta prové normalment de la impremta.

La Federació de Joves Cristians de Catalunya (FJCC) està immersa en el procés per aconseguir la beatificació de 101 joves màrtirs de la persecució religiosa de 1936. Com els recentment canonitzats pel papa Lleó XIV Carlo Acutis, de 15 anys i Pier Giorgio Frassati, de 24, la causa d'aquests joves ofereix uns testimonis exemplars perquè, havent viscut dificultats molt greus, es van mantenir fidels a la seva fe cristiana i van esdevenir referents en contextos molt quotidians.

“No són gent extraordinària, són gent de casa”, exposa Josep Maria Subirachs, vicepresident de la FJCC. “De vides exemplars, sempre n'hi ha” —apunta Conxita López des de Lleida. “Algunes arriben a Roma per ser estudiades i d'altres no. Però totes aquestes vides són davant Déu i gaudeixen de la seva glòria, i no cal fer més”, afegeix. Però, Subirachs apunta: “Els màrtirs no ho necessiten, però nosaltres sí. I quan llegeixes les seves cartes i veus com perdonen els seus botxins, t'adones de la seva vida exemplar.” Fixant-se en diferents causes de sants, Subirachs reflexiona: “Tots, crec, van ser ajudats per l'Esperit, perquè no es coneixien i reaccionen igual, tots es posen en les mans de Déu.” ■

JOSEP MARIA SUBIRACHS
 “Quan llegeixes les cartes dels màrtirs i veus com perdonen els seus botxins, t'adones de la seva vida exemplar”

Cofre amb les relíquies dels sacerdots operaris diocesans Francisco Cástor Sojo, Millán Garde, Manuel Galcerá i Aquilino Pastor, màrtirs beatificats a la catedral de Tortosa el 30 d'octubre del 2021.

**JOSEP MIRÓ
I ARDÈVOL**
President d'e-Cristians

La Unió Europea, els seus estats membres,
prefereixen girar l'esquena.
Espanya no n'és cap excepció

Nigèria: massacre o genocidi de cristians. Silenci general

En diguem com en diguem, a Nigèria assassinen una mitjana de 30 cristians al dia, mes rere mes, i hi ha més de 12 milions de desplaçats que malviuen. Organitzacions i líders cristians han advertit que els atacs formen part d'una estratègia de "neteja" dirigida a poblacions cristianes en certs territoris.

Des del gener del 2025, Nigèria ha patit una onada extrema de persecució i matances contra les comunitats cristianes, amb dades alarmants, atacs massius, i un patró creixent de violència selectiva.

Segons l'últim informe de l'International Society for Civil Liberties and Rule of Law (Intersociety), en els primers set mesos del 2025 s'han assassinat almenys 7.087 cristians a Nigèria, amb una mitjana de 30 víctimes diàries. Paral·lelament, s'han registrat 7.800 segrestos motivats per la fe cristiana durant aquest mateix període.

El Benue State, a la regió del Middle Belt, ha estat especialment colpejat amb més de 1.100 morts. En ocasions, la violència és extremadament cruel: 200 cristians van ser cremats vius.

Els atacs són perpetrats per grups islamistes radicals com Boko Haram, ISWAP, milícies *fulani* i bandes armades, que operen amb impunitat en moltes zones rurals i semi urbanes. Majoritàriament són assassinats directes de civils —dones, nens i ancians—, atacs a esglésies i segrestos massius en zones de major concentració cristiana. Segons testimonis i entitats locals, milers de famílies han estat desplaça-

des, molts viuen ara en camps de refugiats.

Els experts atribueixen aquest augment a una combinació de factors on es barregen rivalitats ètnico-religioses i tribals antigues i conflictes per la terra entre agricultors cristians i pastors musulmans *fulani*, però sobretot a l'expansió i impunitat de grups jihadistes armats, juntament amb la fallida de l'estat nigerià a l'hora de protegir els cristians.

El drama humà, junt amb la tragèdia de tantes víctimes assassinades, el patiment d'infants i dones perseguides directament, no com a efecte col·lateral del conflicte sinó com a objectiu d'atacs que cerquen generar terror, mostra la magnitud dels refugiats. Més de 12 milions de cristians han estat desplaçats des de l'inici de la insurgència el 2009; la situació actual és considerada la pitjor de la història. Les ONG denuncien la manca de resposta local i internacional, i alerten d'una crisi humanitària persistent.

La Unió Europea, els seus estats membres, prefereixen girar l'esquena. Espanya no n'és cap excepció. L'antiga i decadent potència colonial, el Regne Unit, ignora completament la situació, malgrat un escenari de persecució cristiana sistemàtica, una crisi greu del país i un estat incapaç de protegir els seus ciutadans i d'acollir tants milions de desplaçats. Nigèria és un dels països amb més cristians assassinats per motius religiosos al món, a causa de la violència islamista.

Inoaltres, els mateixos cristians, podem fer més del que fem? I què estem fent? ■

V

Agustí Codinach

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana coneixem l'exhortació apostòlica **“Dilexi te”** del papa Lleó, Mn. Bruno Bérchez presenta el seu llibre sobre Gaudí i el Park Güell, ens apropem a la realitat d'Haití, parlem del Domund 2025 i entrevistem Montserrat Esquerda, degana de la Facultat de Ciències de la Salut Blanquerna-URL

En el seu llibre "Gaudí i el Park Güell. Viatge a l'interior d'un somni", Mn. Bruno Bérchez aprofundeix sobre el significat religiós d'aquest recinte emblemàtic de Barcelona.

“Dilexi te”, primer gran document magisterial del Papa

Lleó XIV: “Jesús en els pobres continua tenint alguna cosa a dir-nos”

ÁNGELES CONDE

Ciutat del Vaticà

Cinc mesos després de la seva elecció com a successor número 267 de sant Pere, Lleó XIV publica el seu primer gran document magisterial, l'exhortació apostòlica *Dilexi te* (“T’he estimat”), sobre l’amor als pobres. El Pontífex desgrana aquest tema en 121 punts de text distribuïts en 5 capítols. *Dilexi te* remet a *Dilexit nos*, la darrera encíclica escrita per Francesc sobre el cor de Jesús. Lleó XIV l’esmenta en les primeres línies de la seva exhortació i desvetlla que *Dilexi te* és un projecte que ha rebut “com a herència” del seu predecessor i que ha fet seu afegint-hi algunes reflexions. Per tant, seria una exhortació escrita “a quatre mans” perquè “tots els cristians puguin percebre la forta connexió que hi ha entre l’amor de Crist i la seva crida a acostar-nos als pobres”, escriu Lleó XIV.

Aquesta crida, indica el Papa, no és beneficència, sinó “Revelació” perquè Jesús “en els pobres continua tenint alguna cosa a dir-nos”. Parla de “figures lluminoses” que han marcat el camí, com sant Francesc d’Assís o sant Llorenç. Quan les autoritats romanes van demanar a aquest diaca que lliurés els tresors de l’Església, ell va presentar els pobres. Així mateix, el Papa també esmenta els Pares de l’Església i els seus ensenyaments sobre la pobresa, com sant Joan Crisòstom, que denunciava el luxe exacerbant. En conseqüència, Lleó

afirma que “l’atenció que s’ha de donar als pobres, més que una mera exigència social, és una condició per a la salvació, cosa que atribueix a la riquesa injusta un pes de condemna”. Per descomptat, tampoc no hi falta sant Agustí. El Pontífex agustí recorda que el sant d’Hipona definia els pobres com “la presència sacramental del Senyor”.

Lleó XIV denuncia que cada cop hi ha més pobres, tant a les societats més desfavorides com a les benestants, on la bretxa social és descomunal. I insisteix: “Els pobres no hi són per casualitat o per un destí amarg i cec. Menys encara la pobresa, per a la major part d’ells, no és una elecció. I, amb tot, encara hi ha qui gosa afirmar-ho, mostrant ceguesa i crueltat.”

En el document, el Papa aprofundeix en l’origen bíblic de la predilecció de Déu pels pobres. Defineix Crist com “el Messies pobre” que, “des de la seva arribada al món, va experimentar les dificultats relatives al rebuig”. Lleó XIV és clar: “L’Església, si vol ser de Crist, ha de ser l’Església de les Benaurances, una Església que fa espai als petits i camina pobra amb els pobres, un lloc en el qual els pobres tenen un espai privilegiat.”

I, com tants altres cops recomana-va el seu predecessor, al·ludeix a la paràbola del judici final com “el protocol sobre el qual serem jutjats”. Elogia en aquest text també els ordes monàstics nascuts per tenir cura dels malalts i els presos, els que es dediquen a l’educació, i els compromesos amb els migrants, així com aquells ordes mendicants d’homes i dones que han escollit

© Vatican Media

la pobresa: “Ensenyen que l’Església és llum només quan es despulla de tot i que la santedat passa per un cor humil i bolcat en els petits.” El Papa, a més, repassa la Doctrina Social de l’Església i esmenta Lleó XIII amb la seva *Rerum novarum* i la proposta per instaurar un ordre social just.

Després del resum per la Tradició i la Doctrina de l’Església i el Magisteri dels seus predecessors, Lleó XIV aborda el que defineix com “estructures de pecat que causen la pobresa i desigualtats extremes”. Demana als polítics que vagin a l’arrel de la pobresa i que es deixin de solucions superficials per superar “la dictadura d’una economia que mata”. Lamenta que gairebé sigui

Lleó XIV va firmar el seu primer document magisterial el 4 d'octubre, festa de Sant Francesc d'Assís.

LLEÓ, DE VIATGE

Com estava previst, el primer viatge apostòlic del papa Lleó XIV serà al Pròxim Orient. Complirà amb dues etapes que el seu predecessor, Francesc, anhelava: Turquia i el Líban. El 27 de novembre Lleó XIV arribarà a Turquia, “anant en peregrinació a Iznik en ocasió del 1.700 aniversari del Primer Concili de Nicea”, diu el breu comunicat de la Santa Seu.

El Pontífex restarà a Turquia fins al 30 de novembre, dia de Sant Andreu, pare de l'Església ortodoxa. De moment, es desconeix el programa i, per tant, si el Papa visitarà també Istanbul, per mantenir les trobades protocol·làries amb les autoritats i cos diplomàtic; o si la seva única aturada serà Iznik, en altre temps Nicea. Aquell mateix dia 30 de novembre, Lleó XIV viatjarà al Líban. El papa Francesc planejava des de feia anys aquest viatge al país dels cedres, però havia posat com a condició que el rebés a Beirut un govern estable i no un de provisional. Aquell govern ja s'ha format i serà el que aculli Lleó XIV. El Papa serà al Líban del 30 de novembre al 2 de desembre.

normal “ignorar els pobres i viure com si no existissin”, fins i tot per a molts dins de l'Església on, en ocasions, no se'ls brinda ni tan sols atenció espiritual “perquè ens sentim més a gust sense els pobres”. Per això, el Papa convida a ser nous “samaritans” i a alimentar l'amor amb gestos com poden ser l'almoina, tot i que molts creients la menyspreïn.

I conclou recordant que “l'amor cristià” “fa miracles” i “no té límits”. En conseqüència “una Església que no posa límits a l'amor, que no coneix enemics als quals combatre, sinó només homes i dones als quals estimar, és l'Església que el món necessita avui”, resumeix el Pontífex. ■

“Una Església que no
posa límits a l'amor,
que no coneix enemics
als quals combatre,
sinó només homes
i dones als quals
estimar, és l'Església
que el món
necessita avui”

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Somiar

El bisbe emèrit d'Esmeraldas (Ecuador) ens va rebre improvisadament, a la sortida de casa seva, abans de fer una visita mèdica. Senzill, proper i amb una presència que traspuava un llarg camí fet.

Es diu Eugenio Arellano, i poc després de la seva ordenació i d'un breu pas per Barcelona com a formador de la seva congregació, va ser enviat a l'Ecuador on encara hi resideix, des de fa prop de 50 anys.

En la conversa ens diu: “Un pobre comença a sortir de la pobresa quan comença a somiar” i “si algú no té la capacitat de somiar que pregui per tenir-la”. Em va semblar que si algú com ell, amb la seva vida i trajectòria, posa l'accent en el fet de somiar, deu ser que ser un somiador és una gràcia cristiana. Són molts els sants que han somiat... i que han alimentat l'esperança amb el somni i el somni amb l'esperança.

“Somiar amb la camisa arremangada”, deia ell. Per tant, no parlava del somni quixotesc o el somni d'un il·lús; sinó d'un somni que dibuixa horitzó. Em sembla especialment suggeridor que en aquest mes del Domund ens atrevim a somiar més, com han fet i fan tants missioners, a transitar els somnis i a viure'ls construint-los per convertir aquest malson de món, en un món més just, més humà i més fratern.

JORDI SÀNCHEZ TORRENTS

*Professor d'Antropologia
i consiliari a Blanquerna*

Bruno Bérchez ha escrit el llibre “Gaudí i el Park Güell: viatge a l’interior d’un somni”

Un parc per a l’evangelització

Agustí Codinach

Bruno Bérchez, el dijous 2 d'octubre a la Sagrada Família, en la presentació del llibre.

CARME MUNTÉ MARGALEF
Barcelona

Quan arribem al Park Güell el primer que trobem són dues cases, la del guarda i la consergeria: una està coronada per una *amanita muscària* i l'altra per una torre acabada en creu. S'ha dit que estan inspirades en el conte de *Hänsel i Gretel*, molt en voga en aquella època, però per què a l'entrada d'un recinte que havia estat pensat per acollir seixanta famílies de la burgesia catalana, Gaudí ens transporta a un conte per a infants?

En el seu llibre, *Gaudí i el Park Güell: viatge a l'interior d'un somni*, el prevere Bruno Bérchez proposa una hipòtesi: i si tingués relació amb el relat del pecat original explicat al llibre del Gènesi? “Gaudí proposa al Park Güell un itinerari espiritual en què el punt de partida és l'elecció entre l'engany —el bolet verinós— o la veritat —la creu—. Era una proposta pensada per a les famílies burgeses que havien de residir-hi. Era com preguntar-los: quina mena de família voleu ser? Una que només pensa en l'aparença o una que cuida el seu interior i mira amunt?”

El Park Güell va ser un somni compartit d'Antoni Gaudí amb el seu gran mecenes, Eusebi Güell, per donar forma a una burgesia basada en l'espi-

ritualitat i els valors cristians, cridada a construir una nova Catalunya. Una burgesia que seguint l'encíclica *Rerum novarum* de Lleó XIII, no només havia de maldar per guanyar diners, sinó per treballar el seu interior i ajudar a construir una societat més justa i equitativa. Un somni, però, que no va tenir continuïtat i que va quedar en una quimera. Això sí, el que resta és un parc que ha esdevingut un dels pols d'atracció més importants per a autòctons i forans.

El mateix Bruno Bérchez, sacerdot de la diòcesi de Barcelona, hi té un arrelament especial. Va néixer el 1977 al barri de La Salut, on hi ha el Park Güell, i com que la seva escola estava al davant, el parc era el seu pati i el seu espai de jocs. A l'església del Cottolengo va

Sílvia Muñoz / Església de Barcelona

Inscripció en un banc del Park Güell.

ser batejat d'adult i actualment és rector de les tres parròquies que queden dins d'aquella jurisdicció, conegudes com les Tres de Gràcia: "Si Gaudí hagués realitzat el projecte de capella que estava previst al lloc on ara hi ha el Calvari, jo n'hauria estat el responsable pastoral", reconeix. "Havia de ser una capella en forma de rosa, segurament dedicada a la Mare de Déu, a la rosa mística. El Rosari de pedra portava cap a aquesta capella." I en declaracions a l'arquebisbat de Barcelona, Bruno Bérchez també desvetlla una altra hipòtesi: la famosa cariatide del Pòrtic de la Bugadera —sota el Rosari de pedra— "no podria ser una al·legoria de Maria, la neta i pura, que ens convida a purificar el cor per fer el camí d'ascensió a la capella que mai es va fer?".

Fruit, doncs, d'aquesta coneixença personal i del enorme magnetisme del Park, neix aquest llibre que és gairebé un anticipi de l'Any Gaudí que celebrarem el 2026 amb motiu del centenari de la mort del cèlebre arquitecte.

"No tenim res escrit sobre quin sig-

nificat havia de tenir el Park per Gaudí i, per tant, ens hem de moure en l'àmbit de l'assaig i les hipòtesis. Això sí, ho fem partint del context cultural, artístic, literari de l'època, així com de les amistats de Gaudí: Joan Maragall, Josep Torras i Bages, Josep Maria Jujol o el mateix Eusebi Güell", afirma Bérchez, que va presentar el llibre el dijous 2 d'octubre al claustre de la Mercè de la basílica de la Sagrada Família.

Una de les coses més boniques en què ha pogut aprofundir és en la relació entre Gaudí, Jacint Verdaguer i Josep Maria Jujol. "Als bancs del Park Güell", explica l'autor, "encara es conserven inscripcions dedicades a la Mare de Déu. Són obra de Josep Maria Jujol però es basen en el llibre pòstum de Verdaguer *Flors de Maria*. Estracta, per tant, d'un banc floral que convida les persones que s'hi asseuen a convertir-se també elles en flors que lloen i pregunuen a Maria, i hi troben el camí de la pau i la veritable mestra espiritual."

Amb aquest llibre, editat pel Centre de Pastoral Litúrgica, Bruno

Bérchez ens convida a entrar en el cor de Gaudí, eminent arquitecte preocupat per la dignitat de les famílies i dels infants, delerós de contribuir a rebaixar l'agitació i les revoltes socials, amb la voluntat de fer créixer una Catalunya on la fe tingués un paper important i de la mà de Maria, la Mare de Déu de la salut, recuperés la salut espiritual. Des d'aquest punt de vista, conclou Bruno Bérchez, "el Park Güell és una obra evangelitzadora, té una bona nova a donar". ■

"Gaudí proposa al
Park Güell un itinerari
espiritual en què el
punt de partida és
l'elecció entre l'engany
o la veritat"

El testimoni de Gena Heraty i el compromís de NPH amb la infància vulnerable

Resiliència enmig de la crisi

NPH manté el seu compromís amb els més petits.

REDACCIÓ
Port-au-Prince

A finals d'agost, la comunitat internacional de Nuestros Pequeños Hermanos (NPH) va rebre amb alleujament la notícia de l'alliberament de Gena Heraty, de sis col·laboradors haitians i d'un nen de 3 anys amb discapacitat de NPH després de gairebé un mes de segrest a Kenscoff, Haití. La cooperant irlandesa, que fa més de 30 anys que serveix els infants amb discapacitat al país ca-

ribeny, va narrar la seva experiència amb serenor i esperança, recordant la importància de continuar acompanyant els més vulnerables.

"Els segrestadors ens han pres un mes de vida, però no els donaré ni un segon més. Aquesta és la meua família i el meu compromís. Quan t'enfrontes al mal, l'única resposta és redoblar el bé", va afirmar la Gena en una entrevista concedida després del seu alliberament.

Durant el captiveri, la Gena i els seus companys van viure situacions extremes: dormir a terra, fam, manca d'aigua potable i episodis de violència. Tot i així, mai no va perdre la fe ni l'amor envers els infants de NPH. Pocs dies després de ser alliberada, va poder celebrar el seu 56è aniversari fent un gelat al costat dels petits, una celebració senzilla però profundament simbòlica després de la dura prova viscuda.

La pregària i la confiança en Déu van ser l'àncora de la Gena durant aquelles setmanes. Ella mateixa ho

explica amb senzillesa: "En els moments de por resàvem juntes i pensàvem en tots aquells que patien més que nosaltres: els qui passen fam arreu del món, els presos injustament, les víctimes de la guerra. Això ens donava perspectiva i ens feia sentir part d'una humanitat ferida, però acompanyada per Déu."

L'EVACUACIÓ DE ST. HÉLÈNE

Pocs dies després del segrest, i per ordre directa de la policia, NPH va haver d'evacuar la seva llar principal a St. Hélène, Kenscoff. Afortunadament, l'operació es va dur a terme de manera pacífica, sense que cap infant ni cap membre del personal prengués mal. Tanmateix, l'amenaça constant de la violència a la zona va obligar a replantejar tota l'organització de NPH a Haití.

Seguint les recomanacions de seguretat, ens vam traslladar a Tabarre, on s'han hagut de transformar els programes per garantir l'atenció

GENA HERATY

"Quan t'enfrontes al mal, l'única resposta és redoblar el bé"

i l'educació dels més de 250 infants del programa residencial:

58 infants i joves amb discapacitat viuen ara a Kay St. Germaine, un centre comunitari d'atenció a la discapacitat convertit també en residència.

Davant mateix, Kay St. Sebastian, un centre de formació i pràctica esportiva per a infants amb discapacitat, s'ha transformat en escola i centre de rehabilitació per a la comunitat.

La resta dels 200 infants resideixen a l'escola FWAL, oberta a la comunitat, adaptada d'emergència per acollir-los, i que el mes d'octubre torna a obrir les portes per seguir escolaritzant més de 600 infants de la comunitat.

Aquest trasllat ha requerit un gran esforç d'adaptació: des d'habilitar aules com a dormitoris fins a dotar els espais amb matalassos, ventiladors, transport i medicines.

LA MISSIÓ CONTINUA

Malgrat les dificultats, l'esperit de NPH continua ferm. El 8 de setembre, coincidint amb el Dia Internacional de la Fisioteràpia, Ste. Germaine va reobrir els seus serveis de rehabilitació després de més d'un mes d'interrupció. Per a molts pacients, tornar a rebre teràpia va significar recuperar l'esperança: alguns havien patit retrocessos greus durant el tancament, cosa que demostra la urgència de mantenir aquests serveis essencials. "Quan t'enfrontes a la foscor, l'única resposta és multiplicar la llum. No ens podem rendir perquè els infants d'Haití mereixen un futur digne", insisteix la Gena.

PER QUÈ ÉS IMPORTANT DONAR SUPORT EN TEMPS DE CRISI

En contextos de crisi humanitària, pot semblar que l'ajuda és insuficient davant la magnitud del patiment. Tanmateix, cada gest solidari sí que transforma vides concretes: un matalàs significa descans segur, una medicina salva una vida, una aula adaptada garanteix educació i futur.

La història de la Gena i la resiliència de NPH a Haití ens recorden que la solidaritat, fins i tot en els moments més foscos, és llavor d'esperança i de vida nova.

Podeu donar suport a Haití a través de la Fundació NPH a: fundacion-nph.org/emergencia-haiti. ■

Gena Heraty es va abraçar a Déu i la pregària durant el captiveri.

Projecte
Endavant mares
Per una maternitat positiva i feliç

38 anys al costat de la maternitat vulnerable

Ajudem i oferim suport humà a la dona durant tot l'embaràs i el primer any del nadó

ES76 2100 0541 86 0200123371

 bizum 01859

www.fundacioprovida.org

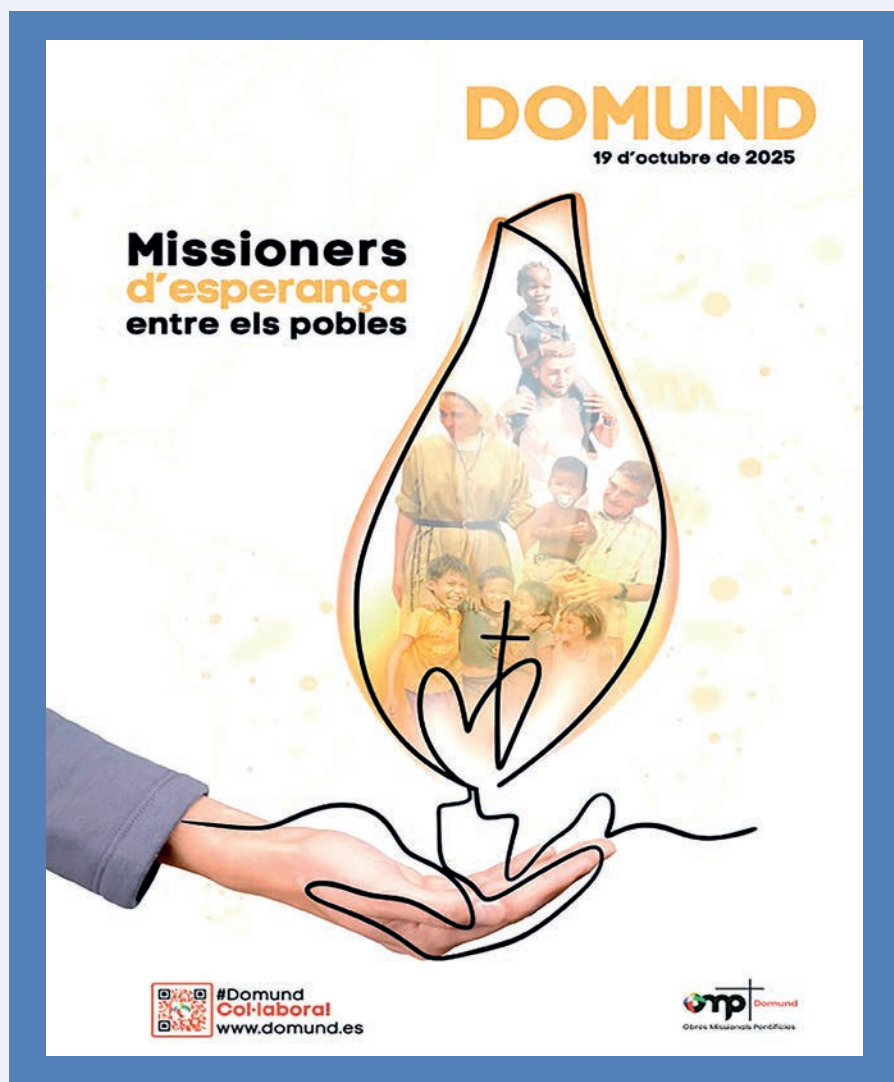
 @endavantmares

Col·labora!

Diumenge 19 d'octubre, diada del Domund 2025

Missioners d'esperança entre els pobles

DELEGATS DE MISSIONS DE CATALUNYA

Redacció

Sentir-se missioner
és sentir-se enviat per
anar per tot el món a
portar la Bona Nova
de l'Amor de Déu

En arribar aquest dia (19 d'octubre), com cada any, se'ns recorda la nostra missió com a cristians. A les nostres orelles i al nostre cor, avui hi ressonen les paraules del papa Francesc que,enguany, amb el lema que va escollir, ens diu personalment: "Sigueu missioners d'esperança entre els pobles."

Sentir-se missioner és sentir-se enviat per anar per tot el món a portar la Bona Nova de l'Amor de Déu, envers tota la Humanitat.

El temps que ens toca viure és de molta dificultat: forta crisi econòmica, refredament religiós, pèrdua de valors, consumisme exagerat, fam, guerres i enfrontaments a tots nivells... I tot això pot fer-nos sentir angoixats i amb pocs ànims, però Jesús ens surt al pas i ens diu: "No tingueu por!" (Mt 14,27). Per això és tan important ser portadors d'esperança.

Tot pot canviar. Tot pot millorar... Jesús ens crida a ser missioners. Confia en nosaltres, perquè ens estima i hi creu. Les seves paraules: "Jo estaré amb vosaltres dia rere dia, fins a la fi dels temps" (Mt 28,20) són la gran força de la nostra esperança per fer el camí.

Jesús es va sentir sempre com a enviat del Pare i va testimoniar amb la seva vida la Bona Nova salvadora per a tota la Humanitat. La Paraula de Jesús, el seu Evangeli, per ser humana i divina, no resta reclosa en el temps, és oberta. Per tant, té vigència actual, fins a la fi del món.

Avui recordem, especialment, els missioners i missioneres escampats arreu de la terra. Un dia van sentir la crida del Senyor. Van deixar-ho tot per anar a països llunyans a portar la Bona Nova que Jesús ens va anunciar, de part del Pare.

La tasca dels missioners i missioneres no és fàcil. Molts i moltes són perseguits en el seu treball de proclamar l'Evangeli i en la defensa dels Drets Humans.

Que siguem generosos en la nostra almoïna. És molt el que es necessita i molta la feina a fer, i que no hi manqui tampoc la nostra pregària.

No ens defraudem a nosaltres mateixos i responguem —com cal— a la crida de ser "Missioners d'esperança entre els pobles". Això és estimar de debò, des del fons del cor, i això és fer present Jesús al món. ■

VIC

S'ha celebrat la xerrada "Aixopluc: quan no hi ha una casa"

El 30 de setembre es va fer la xerrada *Aixopluc: quan no hi ha casa*, a càrrec de Sílvia Sanabria, delegada Episcopal de Càritas i Migracions del bisbat de Vic, i Montse Cortada, referent del programa d'habitatge de Càritas Diocesana de Vic. L'acte va servir per, entre d'altres coses, denunciar la creixent problemàtica per accedir a un habitatge digne i la indefensió a la qual es veuen abocats molts ciutadans.

LLEIDA

Certamen Literari Marià a redós de la Mare de Déu de Montserrat

El paranimf de l'Acadèmia Mariana va acollir el 4 d'octubre el lliurament dels 158ens premis del Certamen Literari Marià, que en aquesta convocatòria del 2025 s'ha dedicat a la Mare de Déu de Montserrat, coincidint amb el mil·lenari del monestir, i ha incorporat com a novetat un concurs de dibuix infantil. L'acte el va presidir per primer cop el bisbe Daniel, acompanyat pel pare Joan Maria Mayol, rector de Montserrat.

TORTOSA

Festa de Sant Miquel a la Residència Diocesana

El 29 de setembre, la Residència Diocesana d'Ancians Sant Miquel Arcàngel de Tortosa va celebrar la festa del seu patró amb una Eucaristia solemne presidida pel bisbe Sergi Gordo i concelebrada per diversos sacerdots de la diòcesi. Hi van participar residents, familiars, treballadors, membres del Patronat, autoritats i amics de la casa.

TERRASSA

Terrassa ha celebrat una nova edició de Har Tabor

El dissabte 4 d'octubre la Delegació de Joventut del bisbat de Terrassa organitzà la segona edició del Har Tabor, una oferta musical i religiosa catòlica adreçada als joves. Va tenir lloc a les instal·lacions de Can Guitet, a Montmeló. Centenars de joves van gaudir de diverses actuacions musicals cristianes. El bisbe Salvador Cristau s'hi feu present per presidir la missa i l'estona d'Adoració al Santíssim que es feu seguidament.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Els joves d'Abrera animen a resar el Rosari

Una representació del Grup Júnior (grup de joves) de la parròquia de Sant Pere d'Abrera ha difós un breu missatge a través de les xarxes socials de la parròquia amb l'objectiu d'explicar i motivar a resar el Rosari, especialment durant aquest mes d'octubre. L'objectiu del vídeo connecta amb el desig de donar a conèixer aquesta pràctica devocional, coincidint amb la proximitat del primer aniversari de l'ordenació episcopal i la presa de possessió del bisbe Xabier.

SOLSONA

Entrega de la missió canònica als docents de Religió

El 3 d'octubre, el bisbat de Solsona va celebrar la trobada de mestres i professors de Religió, un esdeveniment dedicat a l'entrega de la Missió Canònica a cadascun dels assistents, acompanyada del corresponent enviament per al nou curs. L'acte va reunir docents d'escoles i instituts públics de la diòcesi i alguns altres professors de l'escola concertada, que van compartir les seves inquietuds i experiències amb el bisbe.

GIRONA

22ena edició de la Missa de l'Alba de Blanes sota el lema "Treballem per la pau"

Blanes va acollir, el diumenge 28 de setembre, la 22ª edició de la Missa de l'Alba, que reuneix nombrosos fidels a la platja de Sa Palomera a les 7 del matí, a trenc d'alba. La missa, presidida pel bisbe, va comptar amb un altar ben singular: una petita embarcació. Enguany, el lema de la celebració va ser "Treballem per la pau".

TARRAGONA

Inici del curs acadèmic a l'INSAF

L'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós va inaugurar oficialment el nou curs acadèmic 2025-2026 el 2 d'octubre, amb l'acte institucional d'obertura, que va començar amb la celebració de l'eucaristia que va presidir l'arquebisbe Joan Planellas. En acabar la missa, l'aula magna va acollir l'acte acadèmic. Per a la lliçó inaugural d'aquest curs, el Dr. Xavier Rius va proposar com a tema la relació entre la ciència i la creació.

URGELL

Celebració a Nària de l'EduAplec Laudato Si

El santuari-basilica de la Mare de Déu de Nària va acollir el 4 d'octubre la trobada "EduAplec Laudato Si" de les quatre escoles vinculades amb la Fundació Escola Cristiana de Catalunya (FECC) del bisbat d'Urgell, en una activitat a la qual van assistir 168 participants de les comunitats educatives, acompanyats pel bisbe, Mons. Josep-Lluís Serrano, juntament amb Meritxell Ruiz, secretària general de la FECC, i el delegat d'Ensenyament de la diòcesi, Mn. Pepe Chisvert.

Parlem amb Montserrat Esquerda, degana de la Facultat de Ciències de la Salut Blanquerna-URL, sobre el nou grau en Medicina

“La relació empàtica i compassiva té efectes directes en la salut de les persones i les comunitats”

Montserrat Esquerda és pediatra, presidenta de la Comissió de Deontologia del Consell de Col·legis de Metges de Catalunya i des del febrer passat degana de la Facultat de Ciències de la Salut Blanquerna-URL.

CARME MUNTÉ MARGALEF

Fotos: Facultat de Ciències de la Salut
Blanquerna-URL

La Facultat de Ciències de la Salut Blanquerna, de la Universitat Ramon Llull, començarà a formar futurs metges a partir del curs vinent, després que, amb data 30 de setembre, l'Agència per a la Qualitat del Sistema Universitari de Catalunya n'hagi verificat favorablement el pla d'estudis. El grau en Medicina se suma a l'oferta que la Facultat ja ofereix: Infermeria, Fisioteràpia,

Nutrició Humana i Dietètica, Farmàcia (IQS-Blanquerna) i Enginyeria de la Salut (La Salle-Blanquerna). Montserrat Esquerda Aresté és la degana de la Facultat de Ciències de la Salut Blanquerna-URL.

A Catalunya falten metges. Quina és la importància del fet de poder ampliar l'oferta formativa amb el nou grau que ofereix Blanquerna?

Sí, ens falten metges i ens en faltaran. Aquesta és una dada que és claríssima, perquè també la societat ha canviat molt. Però hi ha una altra dada molt important que és la qualitativa, en el sentit que ens falta un determinat tipus de metges. Per tant, amb

el nou grau no només volem aportar més metges al sistema sinó metges formats d'una determinada manera.

Parlen de la necessitat de tenir un alt coneixement científic i tecnològic (high tech); una sòlida formació humanística i de màxima cura en la relació metge-pacient (high touch); i un fort compromís en l'atenció integral de la persona i la seva salut al llarg de tota la vida (high commitment). Quin és, per tant, l'ADN dels professionals formats a Blanquerna?

Jo diria que és la “Medicina de la Llull”, perquè en la creació del nou grau hi han participat, a part de Blanquerna,

Acte de signatura dels convenis amb institucions sanitàries per al nou grau de Medicina de Blanquerna-URL, que compta amb el ple compromís d'una rellevant xarxa hospitalària com són el grup Quirónsalud; Fundació Hospitalàries; Germanes Hospitalàries Research Foundation; i els centres de salut CAP Vallcarca, CAP Sant Gervasi i EAP Dreta de l'Eixample - CAP Roger de Flor.

altres institucions de la Universitat Ramon Llull (IQS, La Salle, ESADE, Institut Borja de Bioètica i Institut Universitari Vidal i Barraquer). A partir d'aquesta mirada coral, pensem que han de ser metges científicament i tècnica molt ben preparats, que siguin bons a l'hora de saber diagnosticar i d'incorporar teràpies avançades o la mateixa intel·ligència artificial. En segon lloc, això s'ha de complementar amb la formació més humana, perquè ser metge no significa només saber diagnosticar o aplicar una tècnica, sinó que també ésser present, acompanyar i entendre que la salut va més enllà de l'absència de malaltia. Es tracta, per tant, de veure la persona darrere del pacient. Tota aquesta visió de la medicina requereix escolta, empatia i reflexió ètica. I, finalment, el tercer punt a tenir en compte és la importància que siguin metges compromesos amb la societat davant de reptes com són l'envelliment, les cures pal·liatives i la crisi de la salut mental. En aquest sentit, podem dir que la medicina familiar i comunitària serà molt present en aquest grau.

En una entrevista que li vam fer

quan va ser nomenada degana de la Facultat de Ciències de la Salut (febrer 2025), va dir que estem en una reemergència de la dimensió espiritual i del seu abordatge. Què demana això dels nous professionals de la salut?

Justament el 8 d'octubre vaig participar en la IV Jornada de Cures Pal·liatives de la Comunitat de Madrid i vaig titular la conferència inaugural *Espiritualitat a flor de pell*. Entre els assistents (400 professionals) comentàvem que fa deu anys no hauríem pogut parlar de forma tan explícita de l'espiritualitat aplicada en l'àmbit de la salut. La dimensió espiritual és la dimensió perduda. És la que de vegades ens costa més de captar però és la que està present en qualsevol persona, sigui o no religiosa. És la dimensió de sentit, de significat i d'obertura al transcendent. En la conferència vaig recuperar una reflexió de Gregorio Marañón: la medicina, per molt que avanci, sempre serà una ciència imperfecta. Tractem persones, amb les seves variables i, per tant, són moltes les coses que

no podem controlar. Només podem dissimular aquesta imperfecció amb l'amor. I l'amor consisteix justament a afegir la dimensió espiritual en la nostra atenció, perquè és l'única que pot ajudar a viure i afrontar una determinada situació amb serenor, pau i estima, fins i tot en persones que es troben en un àmbit altíssim de sofriment. Avui dia podem afirmar que la compassió cura, i que la relació empàtica i compassiva té efectes directes en la salut de les persones i en les comunitats que atensem. ■

“Amb el nou grau no només volem aportar més metges al sistema sinó metges formats d'una determinada manera”

La Botiga Apostolat Litúrgic es va obrir a Barcelona el 2 de juliol del 1970

MISSIÓ AL SERVEI DE LA LITÚRGIA

CARME MUNTÉ MARGALEF

Fotos: Agustí Codinach

Les monges pertanyen a la congregació Pies Deixebles del Diví Mestre. A la foto, sor Antonia.

GNA. ANTONIA

“No som dependents, som en una missió al servei de l'Església de Catalunya”

La botiga funciona perquè hi ha les germanes.” Així de clara es mostra la Mari Carmen, que fa quinze anys que treballa a la Botiga Apostolat Litúrgic, a la Via Laietana 46 de Barcelona. “D’imatges i objectes religiosos n’hi ha a molts llocs, però aquí tenim les germanes, que fan una missió molt important. Ve molta gent amb les seves penes i les seves coses i els encanta poder parlar-ne amb una germana.”

Una de les religioses responsables de la botiga és l’Antonia, que s’escolta atentament la seva col·laboradora. Les altres dues són la Milagros i l’Esperanza, aquesta darrera és la qui broda estovalles, albes, casulles, vestits per a marededeus i altres robes litúrgiques fetes a mida. Viuen en comunitat al carrer de la Diputació, a tocar de la parròquia de la Medalla Miraculosa, i formen part d’una congregació fundada pel beat Santiago Alberione (1884–1971): les Pies Deixebles del Diví Mestre. Una congregació religiosa que el 2024 va celebrar cent anys de la fundació —90 anys de presència a Espanya— amb el carisma d’anunciar, celebrar i servir Jesús Ressuscitat.

Per això, la seva missió contempla tres àmbits d’acció: assumir el ministeri de la pregària incessant que s’estén en l’adoració perpètua; inserides en l’acció pastoral de l’Església, constituir centres eucarístics, litúrgics i sacerdotals, llocs de servei eclesial i d’anunciar el misteri de Crist,

oberts al diàleg ecumènic i interreligiós; i en l’àmbit d’una cultura de la comunicació, promoure la formació litúrgica i artística. Per això, també es dediquen a la creació artística: música, pintura, escultura, arquitectura, tot al servei de la litúrgia, perquè la comunitat cristiana visqui, pregui i celebri en la dignitat i en la bellesa.

“No som dependents, som en una missió al servei de l’Església de Catalunya”, referma la germana Antonia. “La nostra missió més important és l’adoració eucarística —prossegueix—. On som força religioses la tenim dia i nit, perquè l’oració ho omple tot. Després estem al servei dels sacerdots. Els atenem als hospitals, a les residències i a les cases i els ajudem en la seva missió sacerdotal. I com a mode de vida i per sustentar les missions, tenim aquestes botigues al servei de la litúrgia.”

“És un servei que fem amb molt de gust”, afegeix encara. “No únicament som aquí per atendre els sacerdots, sinó també per dir-los una bona paraula, i ells ens la diuen a nosaltres. Ens alimentem espiritualment els uns als altres: sacerdots, religiosos i seglars. És una missió molt bonica.”

La Botiga Apostolat Litúrgic es va obrir a Barcelona el 2 de juliol del 1970. La primera ubicació va ser al carrer Banys Nous. Passats uns anys, en no disposar de prou espai, es van traslladar a la Via Laietana, una zona cèntrica i molt pròxima a la catedral.

Ens expliquen que el més quotidià que venen és el pa per a l’Eucaristia.

APOSTOLAT
LITÚRGIC

Aparador de la botiga, a la Via Laietana 46.

També que tenen molta anomenda per la bona qualitat del gènere que ofereixen. I com que la fundació és italiana, les millors artistes són d'allí, on també són més nombroses. Per exemple, sor Maria Angelica Ballan és una gran artista en fang de tota mena d'imatges, en diverses mides, úniques al món.

“Aquest estiu que ha fet molta calor hem pogut oferir albes fresquetes de polièster molt finet”, explica la responsable de la botiga. “Després que un mossèn se n'emportés una, ha estat una allau de vendes. També hem venut molts polos de cotó, en lloc de camises. En aquests casos funciona molt el boca-orella.” I a tall d'anècdota explica que totes les casulles dels celebrants en l'Eucaristia de dedicació de la Sagrada Família, el 7 de novembre del 2010, les van servir elles.

A banda del client local, i tenint en compte que es troben en un lloc molt cèntric i visible, són molts els turistes

que hi entren. “Al client sud-americà li encanten els Nens Jesús d'El Arte Cristiano d'Olot, amb els ulls de vidre”, ens comenta. El que més s'enduen els turistes als seus països són naixements, però no són els únics: “Per Nadal moltes persones venen a comprar-nos els naixements tradicionals i originals.”

Aquesta botiga és tot un referent en el servei litúrgic de l'Església de Barcelona i de Catalunya. Es compleix així la vocació d'aquestes religioses Pies Deixebles del Diví Mestre: viure i comunicar Jesucrist Camí, Veritat i Vida, sota la protecció de Maria Reina dels Apòstols, en l'esperit de l'apòstol sant Pau. ■

A l'interior es mostra la gran riquesa d'objectes al servei de la litúrgia.

LA FISIOTERÀPIA COM A PILAR DE QUALITAT DE VIDA DE LA GENT GRAN

Helena Aran, a la
residència Los Tilos
de Barcelona.

HELENA ARAN

Controler terapèutica del Grup Bastón de Oro

A la residència per a gent gran Los Tilos, del Grup Bastón de Oro, fa anys que s'aposta per un model assistencial integral, que posa al centre la salut, el confort i el benestar de les persones grans. Un dels pilars fonamentals d'aquest model és la fisioteràpia, un servei clau per mantenir la mobilitat, prevenir complicacions físiques i afavorir la màxima autonomia possible dels residents.

Amb el suport de la tecnologia i un enfocament personalitzat, els equips de fisioterapeutes adapten els tractaments a les necessitats individuals de cada persona. Aquesta atenció no només té un impacte positiu en la seva salut física, sinó també en la seva autoestima i qualitat de vida global.

Per conèixer més de prop aquesta tasca, el mes de setembre passat, el programa *El Matí de Ràdio Estel* va entrevistar Helena Aran, controler terapèutica de Bastón de Oro i fisioterapeuta amb una àmplia experiència en aquest àmbit.

La fisioteràpia és un servei essencial per a les residències, cert?

Sí, n'és un dels pilars, i especialment en el sector en què treballem. La fisioteràpia, a grans trets, busca mantenir la mobilitat dels residents, reduir el dolor i, sobretot, millorar-ne la qualitat de vida. Intentem que esdevinguin tan independents com sigui possible i que puguin continuar fent activitats quotidianes amb seguretat i confiança. També cal remarcar que qualsevol tractament de fisioteràpia —sigui quina sigui l'eina que utilitzem— està totalment adaptat a cada resident. Cada persona té un historial mèdic diferent, capacitats cognitives diverses... i això vol dir que no hi ha un únic tractament per a tothom.

A més, en molts casos, amb la fisioteràpia aconseguim reduir l'ús de fàrmacs, cosa molt important en un col·lectiu on les medicacions són habituals. Quan millora la mobilitat i es redueix el dolor, també disminueix la necessitat de determinats tractaments farmacològics.

Quines són les patologies més comunes que tracteu?

Sobretot tractem problemes traumatològics, neurològics, físics i cognitius. Les fractures són molt comunes: les pròtesis de genoll i de maluc són casos habituals, així com els problemes derivats de la síndrome d'immobilitat, que afecta persones que han hagut d'estar ingressades durant períodes llargs. Aquesta síndrome comporta rigidesa articular, pèrdua de força muscular, dolor i, sovint, por a caminar, cosa que genera un cercle viciós: com que tenen por, es mouen menys, i com que es mouen menys, empitjora el seu estat físic. La fisioteràpia precisament busca trencar aquest cercle, abordant els diversos factors implicats. Treballem per recuperar mobilitat, reduir dolor, millorar la confiança de la persona i fomentar la seva autonomia. No sempre podem eliminar del tot la causa del problema, però sí millorar-ne molt la gestió i augmentar la qualitat de vida.

Deu passar sovint que al principi alguns residents hi siguin reticents, però després ho agraeixin.

Sí! Tenim molt mala fama al principi... perquè la gent acostuma a anar al *fisio* quan ja fa temps que té dolor. A més, les primeres sessions poden no ser agradables. Però coneixem bé els residents: sabem quin caràcter tenen, quines limitacions i quines preferències. També tenim accés al seu historial mèdic, que ens permet adaptar-nos molt bé a cada cas. Això ens ajuda a trobar la millor manera d'abordar-los, explicar-los què farem i fer que se sentin segurs.

Hi ha teràpies que sabem que no fallen: per exemple, els tractaments amb calor generen molt de confort. Després de la primera sessió, molts residents canvien la seva percepció i comencen a venir més predisposats. Fins i tot hi ha dies en què tenim cua, perquè tenen ganes de fer sessió.

Treballar amb gent gran requereix un tracte molt especial. És difícil ser fisioterapeuta en una residència?

Tot el que està relacionat amb el tema assistencial té un component humà molt important. Cal tenir empatia innata i molta sensibilitat. Treballem amb persones dependents, en situacions delicades i, sovint, amb patologies cròniques que no tenen una solució definitiva.

A més del coneixement tècnic, cal saber escoltar, respectar els ritmes de cada persona i generar confiança. Aquesta part emocional i relacional és tan important com el tractament en si.

Parlem de tractaments. Què és exactament la termoteràpia?

És, a grans trets, un tractament amb calor. M'agrada diferenciar entre fred i calor perquè molta gent ho confon. El fred s'ha d'aplicar en fases agudes —per exemple, després d'un cop o una lesió recent— durant els primers dos o tres dies. Passat aquest temps, ja podem aplicar calor, que és el que més utilitzem amb els nostres residents, ja que la majoria tenen lesions cròniques.

La calor té un efecte sedant, analgèsic i antiinflamatori. Produeix vasodilatació i millora l'aportació d'oxigen i nutrients als teixits, cosa que afavoreix la regeneració i millora el confort general de la persona. A més, és una tècnica molt ben acceptada perquè és agradable i relaxant.

Un dels tractaments més habituals és la parafina. En què consisteix?

És un tipus de calor que fem servir molt sovint. És semblant a la cera que prové del carbó i del petroli. Pot tenir forma sòlida, semblant a una espelma, i líquida també. S'hi submergeix una part del cos i la substància es solidifica formant una pel·lícula aïllant. Després es deixa actuar durant uns 20 minuts. Durant aquest temps, la calor es manté de manera constant i profunda, proporcionant un efecte molt beneficiós i altament hidratant. És una tècnica especialment útil per a mans i peus, i ajuda a alleujar rigideses i molèsties articulars. Els residents la valoren molt positivament. ■

“La fisioteràpia permet mantenir la mobilitat, reduir el dolor i millorar la qualitat de vida dels residents”

La diada del Domund és una bona ocasió perquè nosaltres, cristians per gràcia de Déu, renovem ben sincerament la professió de fe

Missioners d'esperança entre els pobles

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolgudes i benvolguts,
“L'esforç per anunciar l'Evangeli als homes del nostre temps, exaltats per l'esperança, però, alhora, pertorbats sovint per la por i l'angoixa, és, sens dubte, un servei fet a la comunitat dels cristians, però també a tota la humanitat.” Amb aquestes paraules, el papa sant Pau VI iniciava la seva exhortació apostòlica sobre *L'anunci de l'Evangeli en el món d'avui, Evangelii nuntiandi*. També, anys més tard, el Concili provincial Tarraconense de 1995 considerava, en la resolució 161, “que la dimensió missionera, com un element primordial de la pastoral ordinària, ha d'estar ben present en cada Església diocesana, en les

parròquies, en els arxiprestats i en els moviments; en les activitats de catequesi, de litúrgia, de vocacions, de Càritas, etc.”.

El Domund, o Diumenge mundial de propagació de la fe, ens recorda especialment el que ens proposen aquests documents suara esmenats, és a dir, el deure de continuar l'obra iniciada pels Apòstols de la primeria. El missatge per a aquesta Jornada, preparat encara pel recordat papa Francesc, i al·ludint al lema de l'Any Sant Jubilar, porta per títol “Missioners d'esperança entre els pobles”. Aquest missatge ens fa present el deure de cada cristià i de tota l'Església en general, de “la vocació fonamental de ser missatgers i constructors d'esperança, seguint les petjades de Crist”. Perquè el Senyor Jesús continua el seu ministeri d'esperança per mitjà de nosaltres, els seus deixebles, que som enviats onsevulla que siguem a anunciar i a fer present l'Evangeli de la salvació que ens porta nostre Senyor Jesucrist.

En els nostres dies, tenint en compte la terrible injustícia de les diferències Nord-Sud, els gravíssims conflictes que causen tantes víctimes innocents, tantes persones i pobles tiranitzats i oprimits, l'Església, sal

de la terra i llum del món segons el voler de Jesucrist, s'ha de sentir cridada amb més urgència a renovar i salvar tota criatura. La raó de la seva activitat missionera es troba en la voluntat de Déu, que “vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat” (1Tm 2,4).

La diada del Domund és una bona ocasió perquè nosaltres, cristians per gràcia de Déu, renovem ben sincerament la professió de fe que “hi ha un sol Déu, hi ha també un sol mitjancer entre Déu i els homes, Crist Jesús home, el qual es donà a si mateix en rescat per a tots” (1Tm 2,5). Alhora, en prova de la fermesa d'aquesta fe, d'una banda hem de ser promptes a ser missioners d'esperança en els nostres ambients i, de l'altra, ens sentim ben a prop dels germans missioners que tant preveres, religiosos/es com laics, amb missió permanent o temporal, lluny de la pàtria i de la família, anuncien la Bona Nova de Jesucrist i donen raó de la nostra esperança i amor fraternal sense fronteres. Avui se'ns demana un signe concret de comunió en la pregària sobretot en la missa dominical i també amb la nostra aportació econòmica a les Obres Missionals Pontifícies.

Ben vostre. ■

Maria és de qui ens brolla l'aigua de la vida,
és la font de la gràcia, de la salvació,
de la nostra salut

Maria, Mare de la Salut

SALVADOR CRISTAU
Bisbe de Terrassa

Avui celebrem la solemnitat de la Mare de Déu de la Salut a la nostra diòcesi de Terrassa. Felicitem Maria, la nostra Mare, en el seu dia i felicitem-nos també nosaltres. Des de l'any 2008 es venera com a patrona de la diòcesi, aquella que en el santuari de Sabadell és invocada des d'antic com a Font de Salut.

Des de la troballa de la imatge, la devoció a la Mare de Déu en aquest indret vora la font homònima, va anar creixent i alimentant la vida espiritual dels habitants de Sabadell. La veneració a la Mare de Déu és igual en tots els santuaris i ermites del món, però a cada lloc pren un accent concret. Pel que fa a nosaltres, a

la nostra diòcesi, pren aquest: Maria és de qui ens brolla l'aigua de la vida, és la font de la gràcia, de la salvació, de la nostra salut.

En la Passió, al peu de la creu, Maria rep l'encàrrec d'esdevenir mare de tota l'Església, de tots els creients: «Dona, aquí tens el teu fill [...] Aquí tens la teva mare» (Jn 19,26-27). Com totes les mares, vetlla per cadascun dels seus fills amb sol·licitud maternal. I com totes les mares que sempre volen el millor per els seus fills i, en aquest cas, Maria ens dona el millor que és Crist, el seu Fill. I amb Crist, ens ho dona tot. Unida a la voluntat del Pare, de donar-nos-ho tot, ens dona el seu Fill estimat, esdevenint ella, font de la salvació, i també font de la misericòrdia.

En aquest sentit, lloant la Mare de Déu, sant Bernat deia: «Que corri, doncs, cap a aquesta font abundosa la nostra ànima assedegada; que la nostra misèria recorri insistentment a aquest cúmul de misericòrdia.» Certament hem de córrer, córrer cap al lloc d'on ens brolla l'aigua de la vida, per tenir nosaltres vida, vida veritable. D'aquí que necessitem també implorar-la com a mare de misericòrdia, perquè ens obtingui de Crist

la seva misericòrdia i ens ensenyi a nosaltres a ser més misericordiosos.

Si ens acostem a ella, la nostra Mare, no només rebrem Crist, sinó que també ella ens ensenyarà què vol dir encarnar en nosaltres els sentiments de Crist, els mateixos que ella va viure en la seva vida: «sentiments de compassió, de bondat, d'humilitat, de serenor, de paciència» (Col 3,12). Ella ens ensenyarà com es travessa la porta de la humilitat, la que ens introdueix en la veritable vida espiritual, tot reconeixent la magnificència del Senyor i la nostra petitesa (cf. Lc 1,46-47). No deixem mai d'invocar-la, de tenir-la present, de confiar-li els nostres cors, perquè ella sempre ens conduirà fins al Senyor i sempre ens dirà: «Feu tot el que ell us digui» (Jn 2,5).

Acabem unint-nos novament a sant Bernat pregant Maria: «I en aquest dia que amb tanta solemnitat i alegria celebrem, tots els vostres servents que invoquen i alaben el santíssim nom de Maria, rebin, per mitjà de vós, Reina clementíssima, els dons de la gràcia de Jesucrist el vostre Fill, nostre Senyor, que està per damunt de tot i és Déu beneït per sempre.» Bona festa a tots! ■

CONSULTORI BÍBLIC

És Jesús massa exigent amb el jove ric?

QUIQUE FERNÁNDEZ

Coordinador d'Escola d'Animació Bíblica

El passatge apareix en els tres evangelis sinòptics. Mateu ens el presenta com a jove. Marc no ho precisa, però l'introdueix corrent. En canvi, Lluc el descriu com a "principal" o dirigent, i fins i tot de les seves paraules "tot això ho he complert des de jove sembla que se'n desprèn que ja no és tan jove. Al passatge el coneixem com la trobada amb el jove" ric. I, certament, els tres evangelistes el presenten com a ric.

D'entrada, la pregunta d'aquest home a Jesús denota un estat de recerca. Llegint fins aquí no podem sinó valorar positivament aquest interès. I en aquesta dinàmica s'emmarca també la resposta de Jesús recordant-li el decàleg com a punt de partida.

Però arribats en aquest punt és on apareix la distorsió: l'home afirma que compleix tot el decàleg. És a dir, li surt el fariseu que porta dins i s'autodescriu com a "perfecte". Té, doncs, una actitud de supèrbia, una actitud que precisament l'allunya del veritable seguiment de la veritat i la bondat. I això que Jesús ja li havia dit a l'inici del decàleg que "de bo, només n'hi ha un, que és Déu".

Per això Jesús li respon de manera exigent, dura: "Ven tot el que tens..." I és aquí on a nosaltres ens apareix el dubte de si ho hem de donar tot per seguir Jesús. En el decàleg trobem la resposta: cal estimar Déu sobre totes les coses. La supèrbia ens col·loca a nosaltres per sobre de Déu i d'aquesta pla de felicitat per a nosaltres que és el decàleg.

Si tal com diu Jesús, "el metge, no el necessiten els qui estan sans" (Lc 5,31), podem dir al jove ric que els que es creuen perfectes no necessiten salvador.

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

Sense defallir i confiant sempre!

CONCEPCIÓ HUERTA

Biblista

Il·lustració: Glòria Monés

Els evangelis es refereixen sovint a la petició de Jesús a pregar sense defallir. També Ell ho feia de manera constant. A través de la pregària, transitem esperançats pel camí de la confiança invocant Déu el Pare, el Fill germà nostre i l'Esperit que, febles com som, ens ensenya com hem de pregar "intercedint per nosaltres amb gemecs que no es poden expressar" (Rm 8,26). El text d'aquest diumenge (Lc 18,1-8) conté la paràbola del "jutge i la viuda". El narrador fa saber al lector el propòsit de Jesús quan l'explica: "Per fer-los veure que cal pregar sempre sense defallir" (v. 1).

En els vuit versets del fragment que escoltem, criden l'atenció un parell de contrastos. El primer entre la persona del jutge i Déu. El jutge que "no té temor de Déu ni consideració pels homes", es creu poderós, però no té honor ni consciència, se serveix de la justícia per ignorar la petició de la viuda. Tanmateix, a la fi la té en compte, només per a evitar l'enuig que li provoca la seva insistència. Però Déu, "va afegir el Senyor" (v. 6), fa tot el contrari, és pacient i prompte a respondre als "seus elegits que clamen a ell de nit i de dia" (vv. 7-8a). El segon contrast ve donat entre el capteniment de la viuda i el dels seguidors de Jesús. D'una banda, la viuda, que a la Bíblia és arquetip de persona desemparada i falta

de recursos humans, malgrat això i potser per això, està dotada d'una gran capacitat d'insistir en el reclam dels seus drets jurídics, gràcies a la qual obté per fi la resposta del jutge. En canvi, la confiança persistent en Déu dels seguidors de Jesús és posada en dubte en el text: "Però el Fill de l'home, quan vingui, trobarà fe a la terra?" (v. 8b).

Fixem-nos en aquest segon contrast i demanem-nos si la nostra pregària defalleix sovint. Segui qui sigui la resposta, a partir del primer contrast, renovem en nosaltres la confiança en Déu. Molts textos bíblics avalen la solidesa d'aquesta confiança; alguns exemples: "Abans que m'invoquin, ja els respondré, i encara pregaran que ja els hauré escoltat" (Is 65,24); "Demanau, i us donaran; cerqueu, i trobareu; truqueu, i us obriran; perquè el qui demana, rep; el qui cerca troba, i a qui truca, li obren" (Mt 7,7-8). Jesús a petició dels deixebles ens ensenya a adreçar-nos al Pare de tots "present en els llocs més secrets", "que bé sap de què tenim necessitat abans que li ho demanem" (Mt 6,6-8), però malgrat això ens encoratja, amb la pregària del Parnostre, a verbalitzar les nostres necessitats i inquietuds, amb el cor disposat sempre a acceptar "que es faci la seva voluntat aquí a la terra com es fa en el cel". ■

Diumenge XXIX de durant l'any

Lectura primera

Ex 17,8-13

Mentre Moisès mantenia les mans alçades, guanyava Israel

Lectura del llibre de l'Èxode

En aquells dies, els amalequites anaren a Rafidim per atacar el poble d'Israel. Moisès digué a Josuè: "Recluta homes de guerra i demà al matí surt a combatre contra els amalequites. Jo m'estaré dret dalt el turó amb la vara de Déu a la mà." Josuè complí les ordres de Moisès i començà la batalla contra els amalequites. Moisès, Aaron i Hur pujaren dalt el turó. Mentre Moisès mantenia les mans alçades, guanyava Israel, però quan abaixava les mans per reposar, guanyaven els amalequites. A la fi les mans ja li pesaven massa per poder mantenir-les alçades. Llavors li acostaren una pedra, s'hi assegué, i Aaron i Hur, un a cada banda, li aguantaven les mans. Així pogué mantenir les mans immòbils fins a la posta del sol, i Josuè derrotà els amalequites i abaté els seus homes amb l'espasa.

Evangelí

Lc 18,1-8

Déu farà justícia als seus elegits que li reclamen de nit i de dia

Lectura de l'evangelí segons sant Lluç

En aquell temps, Jesús deia als deixebles aquesta paràbola, per ensenyar que hem de pregar sempre, sense perdre mai l'esperança: "En

Salm responsorial

120

Alço els ulls a les muntanyes: d'on em vindrà l'ajuda?
L'ajuda em vindrà del Senyor, del Senyor que ha fet cel i terra.

R. L'ajuda em vindrà del Senyor, que ha fet el cel i la terra.

Que no deixi relliscar el teu peu, ni s'adormi el qui et guarda.
El guardià d'Israel mai no s'adorm, sempre vigila. *R.*

És el Senyor qui et guarda, el Senyor t'empara al teu costat mateix.
De dia el sol no et farà mal, ni la lluna de nit. *R.*

El Senyor et guarda en tota desgràcia, et guarda la vida.
El Senyor guarda tots els teus passos ara i per tots els segles. *R.*

una ciutat hi havia un jutge que desconeixia tot temor de Déu i tota consideració als homes. A la mateixa ciutat hi havia una viuda que l'anava a trobar sovint i li deia: 'Feu-me justícia contra aquest home que pledeja contra mi.' El jutge durant molts dies no li'n feia cas, però a la fi pensà: 'A mi no em diu res el temor de Déu ni la consideració als homes, però aquesta viuda és tan pesada que li hauré de fer

Lectura segona

2Tm 3,14-4,2

Que l'home de Déu sigui madur, sempre a punt per a tota obra bona

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu

Estimat, persevera en la doctrina que has après i has acceptat amb tota confiança, recordant qui són els qui t'han ensenyada; des de menut coneixes les sagrades Escriptures que tenen el poder de donar-te la saviesa que duu a la salvació a través de la fe en Jesucrist. Tota l'Escriptura és inspirada per Déu i és útil per ensenyar, convèncer, corregir i educar en el bé, perquè l'home de Déu sigui madur, sempre a punt per a tota obra bona.

Davant de Déu i de Jesucrist, que ha de judicar els vius i els morts, i pensant en la seva manifestació i en el seu Regne, t'adverteixo formalment que proclamis la paraula de l'evangelí: insisteix en tot moment, tant si és oportú com si no ho és, mira de convèncer la gent, reprèn, anima'ls, esperant amb tota paciència, com un mestre que sap ensenyar.

Al·leluia

La paraula de Déu és viva i actua, i esclareix les intencions i els pensaments del cor.

justícia; si no, anirà venint aquí fins que no podré aguantar més."'

I el Senyor digué: "Fixeu-vos què diu aquest jutge sense entranyes. I vosaltres creieu que Déu, ni que esperi pacientment, no farà justícia als seus elegits que li reclamen de nit i de dia? Us asseguro que els farà justícia molt aviat. Però quan el Fill de l'home vindrà, creieu que trobarà fe a la terra?" ■

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC C; FERIA I
TEMPS DE DURANT L'ANY
SALTERI: SETMANA 1

Octubre

19. DIUMENGE

XXIX Diumenge de durant l'any, Verd.
Lectures: Èxode 17,8-13 / Salm 120 / 2
Timoteu 3,14-4,2 / Lluc 18,1-8. A Ter-
rassa: **Mare de Déu de la Salut (S), Blanc**
SANTORAL: Laura, vg. i mr.

20. DILLUNS

Fèria, Verd. Lectures: Romans 4,20-
25 / Salm Lluc 1,69-70.71-73.74-75 /
Lluc 12,13-21. A Terrassa: **Sants Joan
de Brébeuf i Isaac Jogues, prev. i comp.
mr. (ML), Vermell.** O bé, **Sant Pau de la
Creu, prev. (ML), Blanc.** O bé, **Sant Pere
d'Alcàntara, prev. (ML), Blanc**
SANTORAL: Andreu de Creta, monjo;
Artemi, mr.; Irene, vg. i mr.

21. DIMARTS

Fèria, Verd. Lectures: Romans
5,12.15b.17-19.20b-21 / Salm 39 / Lluc
12,35-38. A Urgell: **Sant Joan de Capes-
trano, prev. (ML), Blanc**
SANTORAL: Caius, mr.; Celina; Hila-
rió, ab.; Úrsula, vg. i mr.

22. DIMECRES

Fèria, Verd. O bé, **Sant Joan Pau II, p.
(ML), Blanc.** Lectures: Romans 6,12-18

/ Salm 123 / Lluc 12,39-48

SANTORAL: Marc, b. i mr.; Maria Sa-
lomé; Nunilona i Alòdia, vg. i mr.

23. DIJOUS

Fèria, Verd. O bé, **Sant Joan de Capes-
trano, prev. (ML), Blanc.** Lectures: Ro-
mans 6,19-23 / Salm 1 / Lluc 12,49-53.
A Urgell: **Dedicació de l'església catedral
(S i F), Blanc**
SANTORAL: Oda, vg.; Servand i Ger-
mà, mr.

24. DIVENDRES

**Sant Antoni Maria Claret, b. (MO),
Blanc.** Lectures: Romans 7,18-25a /
Salm 118 / Lluc 12,54-59
SANTORAL: Duna, vg. i mr.; Martirià,
mr.

25. DISSABTE

Del dissabte, Verd. O bé, **Memòria de
Santa Maria en dissabte (ML), Blanc.**
Lectures: Romans 8,1-11 / Salm 23 /
Lluc 13,1-9. A Girona: **Mare de Déu del
Collell (MO), Blanc.** A Tarragona i Vic:
Sant Bernat Calvó, b. (MO), Blanc
SANTORAL: Crisant i Daria, mr.; Cris-
pí i Crispinià, mr.

El Sant 20 d'octubre

Artemi d'Antioquia

El cardenal Baronius va incloure el nom d'Artemi al *Martirologi Romà* l'any 1593, a petició del papa Gregori XIII. Ho va fer seguint l'exemple de l'església oriental, que l'havia venerat malgrat que havia estat partidari dels arrians. Se sap que Artemi, originari d'Antioquia, era veterà de l'exèrcit de Constantí el Gran i que va ser nomenat prefecte imperial d'Egipte. No obstant això, va combatre el paganisme, destruint temples i imatges, cosa que va provocar que, quan Flavi Claudi (conegut pels cristians com a Julià l'Apòstata) va arribar al poder, Artemi fos perseguit. Es van presentar moltes acusacions contra

ell davant l'emperador, inclosa la destrucció d'ídols, i finalment li van confiscar els béns i el van decapitar. Segons una biografia grega publicada a l'*Acta Sanctorum*, basada en el cronista arrià Filostorgi, després de la seva mort, el 362, Artemi va començar a ser venerat a Constantinoble, amb un santuari dedicat a les seves curacions, juntament amb el prefecte d'Alexandria, també executat per Julià l'Apòstata. La mateixa biografia indica que l'emperador Constanci II havia encarregat a Artemi traslladar les relíquies de sant Andreu Apòstol i sant Lluc Evangelista des d'Acaia fins a Constantinoble.

MN. JOSEP TEIXIDÓ CUENCA
Delegat de Pastoral Sacramental
de Barcelona

La taula de precedència de les celebracions litúrgiques és el document on s'enumeren les festivitats segons el grau d'importància

Quina festa celebrem avui?

Hi ha dies en els quals hi pot haver dues festivitats que se solapen, que coincideixen el mateix dia i no es poden celebrar a la vegada, litúrgicament. És a dir, no podem celebrar el mateix dia Pasqua i sant Jordi, si s'escaiguessin, per exemple, el mateix 23 d'abril. Obé si ens coincideix un diumenge del temps de Pasqua, d'Advent o de Quaresma, per exemple, amb la festa patronal. Aleshores, ens sorgeixen dubtes, no sabem què fer. Com ho podem solucionar?

Troblem la resposta en la taula de precedència de les celebracions litúrgiques. Què és això? És un document on s'enumera una sèrie de festivitats segons el seu grau d'importància, i que en aquest article també reflectim:

1. Tridu pasqual de la Passió i Resurrecció del Senyor.
2. Nadal del Senyor, Epifania, Ascensió i Pentecosta. Diumenges d'Advent, Quaresma i Pasqua. Dimecres de Cendra. Setmana Santa, des de dilluns a dijous. Dies de l'Octava de Pasqua.
3. Solemnitats del Senyor, de la Mare de Déu i dels sants, inscrites al Calendari general. Commemoració de tots els fidels difunts.
4. Solemnitats pròpies, és a dir: a) Solemnitat del patró principal del lloc, sigui poble o ciutat. b) Solemnitat de la dedicació i aniversari de la dedicació de l'església pròpia. c) Solemnitat del títol de l'església pròpia. d) Solemnitat: o del títol, o del fundador, o del patró principal de l'ordre o la congregació.
5. Festes del Senyor inscrites al Calendari general.
6. Diumenges del temps de Nadal i del

temps de durant l'any.

7. Festes de la Mare de Déu i dels sants, inscrites al calendari general.

8. Festes pròpies, és a dir: a) Festa del patró principal de la diòcesi. b) Festa de l'aniversari de la dedicació de l'església catedral. c) Festa del patró principal de la regió o la província, de la nació, d'un territori més extens. d) Festa o del títol, o del fundador, o del patró principal de l'ordre o congregació i de la província religiosa. Altres festes pròpies d'alguna església. f) Altres festes inscrites al calendari de cada diòcesi o de cada ordre o congregació.

9. Les fèries d'Advent des del dia 17 al 24 de desembre inclòs. Dies de l'Octava de Nadal. Les fèries de Quaresma.

10. Memòries obligatòries inscrites al Calendari general.

11. Memòries obligatòries pròpies, és a dir: a) Memòries del patró secundari del lloc, de la diòcesi, de la regió o província, de la nació, d'un territori més extens, de l'ordre o congregació i de la província religiosa. b) Altres memòries obligatòries inscrites al calendari de cada diòcesi, o de cada ordre o congregació.

12. Memòries lliures. De la mateixa manera es poden celebrar com a memòries lliures les memòries obligatòries que accidentalment caiguin a les fèries de Quaresma.

13. Fèries d'Advent fins al dia 16 de desembre, inclòs. Fèries del temps de Nadal des del dia 2 de gener al dissabte després d'Epifania. Fèries del temps pasqual des de dilluns després de la vuitena de Pasqua fins dissabte abans de Pentecosta, inclusivament. Fèries del temps de durant l'any. ■

Set homes de Déu (i III)

Agustí Codinach

Són el fruit d'un si valent i d'un llarg camí de discerniment i entrega.

JOAQUÍN IGLESIAS

Rector de l'església de Sant Fèlix

Joan Piñol. Has recordat una gran veritat recollint la frase de sant Joan Maria Vianney, el rector d'Ars: "Sense sacerdot no hi ha Eucaristia, i sense Eucaristia no hi ha Església." És una afirmació teològicament pregon, que toca el nucli mateix de la vocació sacerdotal. L'Eucaristia ens santifica en profunda comunió amb l'Església. És do immens, misteri central, font inesgotable.

Potser immerescut, el sacerdoci ens configura amb Crist i ens fa actuar en el seu nom, sostenir en les nostres mans el seu Cos. Participar d'aquest acte sublim ens exigeix unir estretament sacerdoci, Eucaristia i Església. Son les tres columnes de la teva espiritualitat sacerdotal. En

cada consagració, la gràcia de Déu es vessa com una cascada sobre el seu poble.

—Guillem Lisicic. "La llibertat divina i la llibertat humana es conjunten en el cor de Déu." Quina afirmació tan lluminosa i profunda. Has tocat el nucli de l'existència humana: som creats per a la llibertat, i ella es troba amb la seva plenitud en el cor de Déu. Llibertat i paternitat són dues dimensions essencials del teu ministeri. No hi ha vocació sense llibertat. I no hi ha fecunditat sense paternitat.

Un sacerdot lliure i amb sentit pregon de paternitat esdevé pastor, formador de comunitat, servidor incansable. I això demana escolta, temps, silenci, paciència i tendresa. Ser pare és estimar fins al cansament. És donar la vida pels fills que Déu ha confiat a la teva cura. Que la Santíssima Trinitat coroní el teu sacerdoci amb el foc de l'Esperit. Amb ella al teu cor, Guillem, seràs un ve-

ritable pare per a molts. I quants fills perduts t'estan esperant!

—Pablo Jesús Jorge Díaz. Com n'és, de formós, que els teus dos noms recullin el Senyor Jesús i el seu gran apòstol, l'incansable viatger!

Procedent de les illes, has navegat —com sant Pau— no tan sols pel mar, sinó també per vents i mareas interiors. I tot i així, no vas perdre de vista el teu estel del nord. Jesús t'ha donat la seva llum, i tu vols portar la seva presència al món. Vols "fer del món una família, i de cada llar, un Natzaret". Hi pot haver missió més bella? Tothom anhelava una llar: un lloc on ser estimats, on estimar, créixer i compartir la vida i la fe. El món, ferit i fred, necessita caliu de llar. I l'Església està cridada a ser mare i casa. Que aquesta aspiració et guï i et sostingui. Que cada parròquia on serveixis arribi a ser una llar i cada comunitat que pasturis, una veritable família de Jesús. La Sagrada Família t'inspirarà en cada pas del camí. ■

Cartes

La renovació de l'Església

És l'hora dels laics. I del diaconat femení, què?

Al llarg del segle XX, les jerarquies de l'Església catòlica van suplicar amb urgència creixent als homes i les dones laics que fossin catòlics més actius a la societat i —des del Concili Vaticà II— que s'involucressin més en els afers de l'Església. Sant Joan Pau II, amb el seu historial d'estreta col·laboració amb homes i dones laics, feia referències freqüents al laïc, equiparant-lo amb un "gegant adormit".

Els Pares del Concili Vaticà II van recordar als fidels laics que és responsabilitat seva la d'"evangelitzar" als sectors familiars, socials, professionals, culturals i de la vida política. L'apostolat social ha estat tema constant en aquest pontificat. A *Sollicitudo rei socialis* es va renovar la crida per a un apostolat social, emfatitzant "el paper preeminent" dels laics en la protecció de la dignitat de la persona i animant els catòlics a continuar la mena d'exemple de la *Novo millennio ineunte*.

D'aquí van sorgir grups intrèpids, tals com la Renovació Carismàtica, la Comunitat de Sant'Egidio, els Focolars, el Camí Neocatecumenal i l'Opus Dei, entre d'altres. La història de la "gent cridada a estar unida" es preservarà gràcies a les benediccions del papa Lleó XIV i a un magisteri.

JOSEP VIDAL i BORRÀS

Joan Casals i Clotet

Ha mort en Joan Casals i Clotet, qui fou fundador i director del Cor Montserrat. Alhora, organista sublim de la catedral-basílica del Sant Esperit de Terrassa durant quaranta anys i també professor de música —més de dues dècades— de l'Escolania de Montserrat. Tan sols li restava tocar —com els àngels— l'orgue del cel. De ben segur que serà el millor de tots. Descansi en pau! Tot un referent en temes de cant coral, música i orgue litúrgic.

JOSEP BALLBÈ URRIT

Invitació

Em satisfà enormement saber que el president Salvador Illa ha convidat en persona al papa Lleó XIV a visitar la Ciutat Comtal. Seria tot un honor, sens dubte, que el Summe Pontífex acceptés la invitació i rebre'l a Barcelona.

ANNA MARIA MUNTADA BATLLE

PODEU ENVIAR LES CARTES A:

redaccio@catalunyacristiana.cat

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

POSTALS DES D'ANDALUSIA

Còrdova va viure el Magne Via Crucis

Còrdova va viure el Magne Via Crucis de les nostres germandats i confraries, que va enaltir la religiositat popular amb el pas de les imatges pels carrers de la ciutat. Aquesta celebració ressona en el sisè centenari de l'arribada del primer Via Crucis a Còrdova, pel beat Àlvar de Còrdova, des de Jerusalem. Va ser des de Còrdova on es va produir l'extensió del Via Crucis arreu d'Espanya, a Europa i arreu del món. Com ha recordat el delegat diocesà de Germandats i Confraries, Pedro Soldado, els Via Crucis ocupen un lloc preferent a la litúrgia dels confreres, no només perquè irradien amb emoció i encant les escenes del drama de la passió de Crist, sinó perquè porten en la seva essència més viva la contemplació i adoració del misteri de la redempció.

I si temps enrere la pietat popular ha estat vista amb desconfiança, a partir del Concili Vaticà II ha estat objecte de "revalorització" pels diferents Papes de l'Església. Pau VI, en la seva exhortació apostòlica *Evangelii nuntiandi*, li va donar un impuls decisiu en assenyalar que "pietat popular" reflecteix una "set de Déu" que només els pobres i senzills poden conèixer i que "capacita de generositat i sacrifici fins a l'heroisme quan es tracta de manifestar aquesta fe".

El papa Francesc a Amèrica Llatina va parlar extensament de la "religiositat popular", assenyalant que es tracta "d'un tresor preciós de l'Església catòlica" i que en ella "apareix l'ànima dels pobles llatinoamericans". El papa Lleó XIV, al Jubileu de les Confraries, els va agrair que "mantinguin viu el gran patrimoni de la pietat popular". En aquesta hora difícil de la història, la fe de la gent més senzilla ha posat als carrers de la ciutat dels califes, juntament amb les imatges dels seus Cristos i Maredeus, nous horitzons d'il·lusió i d'esperança.

ANTONIO GIL

Sacerdot i periodista

Arxius d'Església, punt de trobada

El Secretariat d'Arxivers Eclesiàstics de Catalunya i Catalonia Sacra organitzen visites guiades per donar-ne a conèixer el patrimoni documental

MAC

Amb motiu del Congrés Internacional d'Arxius, que se celebrarà entre el 27 i 30 d'octubre al Centre de Convencions Internacional de Barcelona sota el lema "Coneixent passats, creant futurs", el Secretariat d'Arxivers Eclesiàstics de Catalunya (SAEC) i Catalonia Sacra posen en marxa una sèrie de visites guiades a diferents arxius d'Església.

Cada quatre anys s'organitza aquest congrés, que aplega professionals de l'arxivística i la gestió documental, amb el propòsit d'analitzar els projectes i els reptes dins d'aquest sector a escala mundial.

En el marc del congrés ha nascut el projecte "Catalunya, país d'arxius. Documents que fan Europa", que té dos àmbits d'actuació. "El primer és un recurs digital que concentra un miler de documents per mostrar la diversitat cronològica, tipològica, de fons documental, territorial i temàtica pròpia dels arxius de Catalunya", explica Joana Alarcón, secretària del SAEC.

El segon s'ha centrat en l'organització d'activitats de difusió arreu de Catalunya per exhibir la documentació dels arxius més enllà del recurs digital. "Molts dels membres del Secretariat d'Arxivers Eclesiàstics de Catalunya ens hem sumat a aquesta iniciativa, impulsada per la Subdirecció General d'Arxius i Gestió Documental del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya. Ho hem fet organitzant, conjuntament amb Catalonia Sacra, una jornada de portes obertes amb visites guiades amb tres objectius: fer presents els nostres arxius en el

congrés, donar-los a conèixer a la societat i mostrar el gran valor del patrimoni documental que s'hi conserva", assegura.

"D'ençà que es va crear el SAEC als anys setanta —posa en relleu Joana Alarcón—, s'ha anat prenent consciència de la importància de la tasca dels arxivers eclesiàstics i de la gran riquesa dels seus arxius en el seu conjunt, i s'ha avançat molt en la conservació, organització i catalogació de tots els arxius eclesiàstics de Catalunya. Però encara avui és possible trobar alguns tresors amagats a les prestatgeries i calaixeres dels nostres arxius, esperant ser trobats per algun investigador intrèpid. En el moment que es descobreixin fins i tot podrien canviar la visió que tenim de la nostra història."

Alarcón constata que "l'extraordinària importància dels fons documentals dels nostres arxius eclesiàstics és absolutament inqüestionable, tant per ells mateixos com per la magnitud de la informació que contenen per al coneixement de la història de Catalunya, la seva història de l'art i la història de la llengua catalana".

Dani Font, coordinador de Catalonia Sacra, afirma que "els arxius són uns espais culturals molt interessants i sovint poc coneguts. Arran de la celebració del Congrés Internacional d'Arxius, hem pensat que seria bo organitzar aquestes visites perquè la gent sàpiga com són aquests arxius, quins són els seus fons, com estan estructurades les seves instal·lacions, quina és la funció de l'arxiver... I, així, posar en valor el gran patrimoni documental de l'Església".

Agustí Codinach

A l'Arxiu i Biblioteca Episcopal de Vic es conserven documents antics molt valuosos.

Cal dir que és la primera vegada que es du a terme aquesta iniciativa conjunta entre el Secretariat d'Arxivers Eclesiàstics de Catalunya i Catalunya Sacra, tot i que "anys enrere, a la programació ordinària de Catalunya Sacra, ja havíem visitat algun arxiu episcopal de manera puntual, com ara el de Vic, Girona o Tarragona", recorda Dani Font.

El coordinador de Catalunya Sacra afegeix el següent: "Historiadors, genealogistes i investigadors són usuaris habituals dels arxius de l'Església. Les visites guiades que organitzem van adreçades essencialment a *amateurs*, a gent que no coneix aquests arxius, que no hi han estat mai. Són visites gratuïtes, però d'inscripció obligatòria, a títol individual, a través de la web de Catalunya Sacra: cataloniasacra.cat."

PROGRAMACIÓ

El 24 d'octubre tindrà lloc, a les 10.15, a Solsona la conferència *Els arxius de l'Església a Catalunya: estat de la qüestió*, a càrrec d'Irene Brugués, directora tècnica i arxivera de l'Àmbit Cultural de Benedictines. A les

12.00, es visitarà l'Arxiu Diocesà de Solsona, sota la guia del seu arxiver, Mn. Ramon Viladés.

El 30 d'octubre, a les 10.30, es farà una visita a l'Arxiu Provincial de l'Escola Pia de Catalunya, situat a Barcelona, a cura de l'historiador Eduard Puigventós. El mateix dia, a les 17.00, es visitarà l'Arxiu i Biblioteca Episcopal de Vic, a càrrec del seu arxiver, Rafel Ginebra.

L'Arxiu Diocesà de Barcelona serà objecte, a les 10.00, de la visita prevista per al 31 d'octubre. Les guies seran les tècniques arxiveres Gemma Pallàs i Montse Cabassa. A les 10.30 del mateix dia 31, descobrirem l'Arxiu Antic de la Catedral de Barcelona, de la mà de Clara Jáuregui i Celia Juangrán, tècniques arxiveres.

El mateix 31 d'octubre s'organitzaran cinc visites més: l'Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona, a les 11.00; l'Arxiu Capitular de Lleida, a les 11.00; l'Arxiu de la Seu de Manresa, a les 12.00; l'Arxiu Parroquial de Santa Maria del Pi, a Barcelona, a les 17.00 (també l'1 de novembre, a les 10.00), i el Museu Arxiu de Santa Maria-Centre d'Estudis Locals de Mataró, a les 19.00 i una altra a les 20.00.

El 3 de novembre, a les 11.00, es donarà a conèixer l'Arxiu Gavín. Centre de Documentació de Cultura Popular i Religiosa de Catalunya, situat al monestir de les Avellanes (Os de Balaguer), a càrrec del fotògraf i arxiver Josep Sansalvador. ■

JOANA ALARCÓN
"L'extraordinària importància dels fons documentals dels nostres arxius eclesiàstics és absolutament inqüestionable"

DANI FONT
"Els arxius són uns espais culturals molt interessants i sovint poc coneguts"

Simbiosi religiosa i cultural

Dues cosmovisions, l'andina i la cristiana, es donen la mà en una exposició al Museu Diocesà de Barcelona

Agustí Codinach

La mostra dona a conèixer els fruits del sincretisme religiós.

MAC
Barcelona

El Museu Diocesà de Barcelona i l'Institut de Cultures Americanes Antigues (ICAA), en col·laboració amb l'arxidiòcesi de Barcelona i la catedral de Barcelona, han organitzat l'exposició *Rutuchicuy i baptisme. La benvinguda a la comunitat*. La mostra, que es pot visitar a la seu del museu fins al 15 de febrer del 2026, ofereix “dues cosmovisions molt allunyades, l'andina i la cristiana, però amb diversos nexes d'unió”, va afirmar als mitjans de comunicació Ariadna Baulenas, directora de l'ICAA.

“La introducció del baptisme dins de les comunitats andines durant el procés d'evangelització dels segles XVI i XVII —va explicar Baulenas— no va fer desaparèixer el ritual del *rutuchicuy*. Les pregones arrels de la

cerimònia d'entrada a la comunitat n'han permès la supervivència fins avui dia. Totes dues cerimònies perviuen i conviuen en una interessant simbiosi religiosa i cultural.”

El *rutuchicuy* és una cerimònia inca que dona la benvinguda a un infant, d'uns 6 o 7 anys, com a nou membre de la comunitat. Se celebra després del deslletament i consisteix a tallar el cabell del nen o nena per primera vegada i donar-li un nom. “Aquest ritual ha estat portat a casa nostra per les famílies migrades amb orígens als Andes. D'aquesta manera, una cerimònia d'origen inca forma part actualment de la nostra pluralitat religiosa”, va assenyalar Ariadna Baulenas.

L'exposició també posa en relleu altres rituals que tenien el tall de cabell com a element central. D'una banda, el *huarachicuy* era la cerimònia de pas a l'edat adulta per als homes joves de les elits incaïques, que incloïa proves d'habilitat i resistència

física. De l'altra, la tonsura cristiana, el ritu d'iniciació per als homes que ingressaven a l'estament clerical.

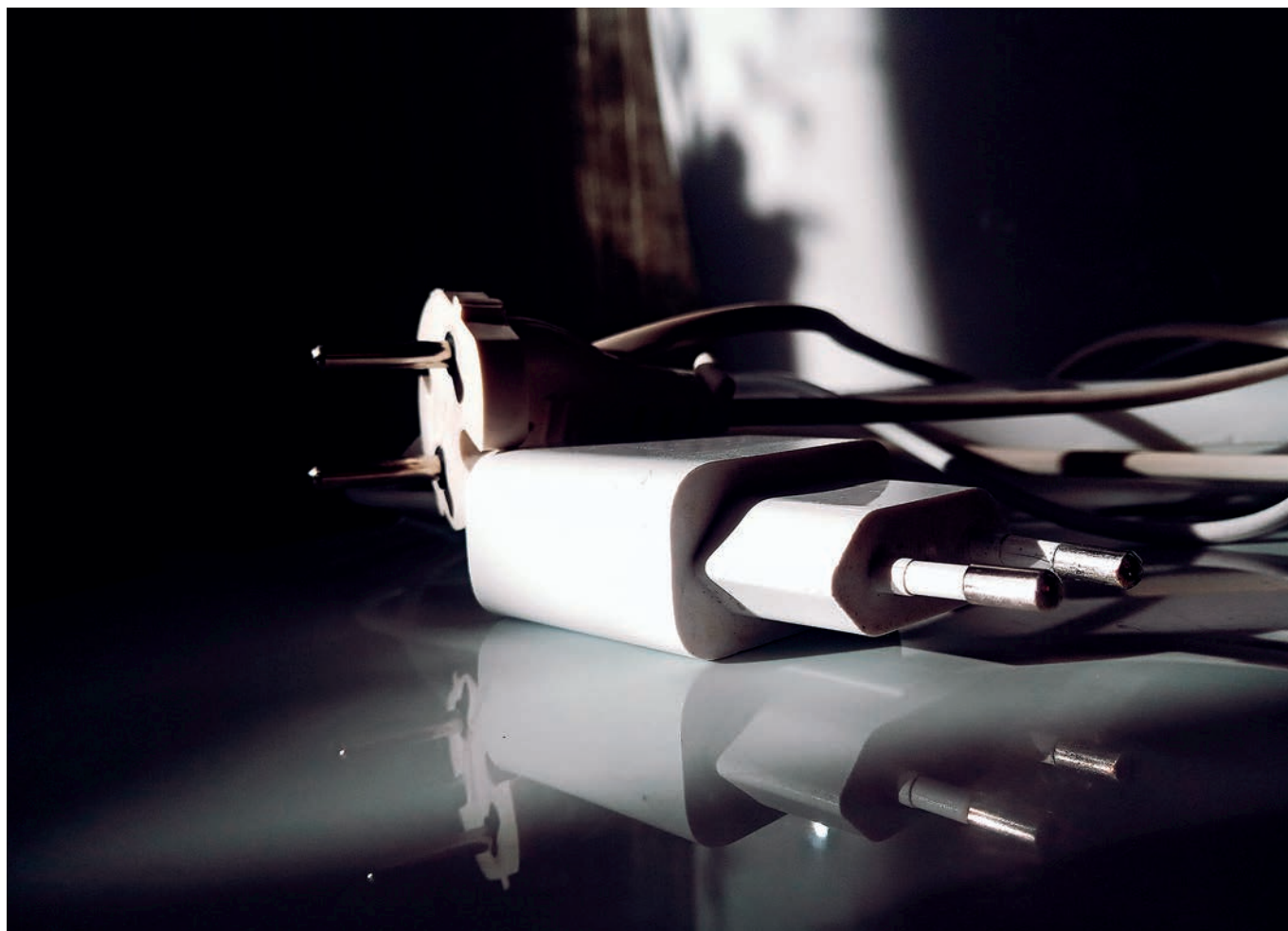
En una de les vitrines es pot contemplar un curiós manuscrit de l'any 1543, que es conserva a l'Arxiu Diocesà de Barcelona, on el bisbe auxiliar Joan Jubinus escriu que li ha conferit la tonsura a Mateu Torell. El certificat va acompanyat... d'un floc de cabells de l'ordenand! També hi ha un paper, enquadernat en pergami, del 1303, amb una llista de persones que havien sol·licitat la tonsura. S'hi adjunta un dibuix que indica la dimensió exacta que havia de tenir la tonsura.

La mostra està constituïda per diferents plafons amb il·lustracions de Guamán Poma de Ayala i fra Martín de Murúa, artistes andins del segle XVII.

Qui vulgui fer una passejada per l'exposició de manera virtual, també pot fer-ho a www.culturesamericanes.cat/exposicions/ ■

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Què cal fer davant del canvi climàtic?

Cal evitar l'ús inútil de l'electricitat.

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Cal dir abans de tot que, del canvi climàtic, no ens en podem riure pas. És un fet que tota la terra n'està afectada i la veu d'alarma que els experts han aixecat es basa en un fet indiscutible. Tota la humanitat n'ha de prendre consciència. Per això cada any hi ha un dia dedicat a pensar-hi. És el 24 d'octubre i pren el nom de Dia Internacional contra el Canvi Climàtic. S'organitza

per tal de mobilitzar i sensibilitzar totes les persones d'arreu del món sobre els efectes del canvi climàtic amb el perill que comporta l'escalfament global.

Per això són moltes les institucions que actuen en aquest sentit. Per exemple, a Europa tenim una plataforma que es diu EpiOutlook, que compta amb l'assessorament del Centre Europeu de Prevenció i Control de Malalties, i de l'Agència del Medi Ambient, i té la missió d'enviar alertes amb una certa antelació. També Barcelona està fent accions decidides per adaptar-se al canvi climàtic; d'ençà que el 2003 va patir una onada de calor important. Té ara un sistema d'alertes que avisa els ciutadans a prendre mesures de protecció en cas de calor extrema. I també ha destinat llocs com a refugis climàtics.

Com que una de les causes de l'escalfament global és la circulació enorme de vehicles amb carburants i la motorització elèctrica és, per ara, una opció que trigarà a realitzar-se del tot, cal pensar en mesures per restringir la circulació, però els governs no gosen posar-ne gaires. Els consells que es donen, i que tots hem de tenir en compte, són molt senzills: evitar l'ús inútil de l'electricitat (apagant o desendollant de seguida quan ja no es necessiti el corrent i fent ús de bombetes de baixa intensitat) i procurar reciclar tot el que sigui reciclable. Encara que no ho sembli, és útil contra el canvi climàtic.

En resum, com que la qüestió és ben seriosa, tots n'hem de prendre consciència i actuar en el recte sentit en tot el que puguem. ■

Flickr / Dmitry Burdakov

GENT DE CASA

Josep Pedragosa i Monclús

Flickr / Jorge Franganillo

Mn. Josep Pedragosa va treballar durant un temps a la presó Model de Barcelona.

**JOAN
PALLARÈS-PERSONAT**
Historiador

Josep Pedragosa i Monclús va néixer el 28 de febrer del 1873 a Sant Esteve de Palautordera i la seva vida com a sacerdot i pedagog va ser tot un exemple de solidaritat i fe.

Un fet determinant a la seva vida va ser que se li encarregués l'assistència a la presó Model de Barcelona, inaugurada el juny del 1904. Molt aviat s'adonà que, tot i la millora de condicions, distava molt de ser ideal per a la reinserció, en especial de joves i menors. Es va posar en contacte amb pedagogs i especialistes americans, veient com portaven allà la reinserció i aplicant aquí el model, no sense di-

ficultats i incomprensió de la pròpia administració.

Persona sensible, quan Joan Rull, l'any 1908, va ser el primer executat a la Model, aquest demanà a mossèn Pedragosa, en qui confiava, la seva darrera assistència, però en el moment de la mort hagué de substituir-lo un mossèn amic en no ser ell capaç de suportar tal escena.

Colpit per l'experiència penitenciària, el 1906 havia abandonat el seu càrrec i va crear una Casa de Família al carrer de Portaferrisa, on vivia amb una dotzena de joves en procés de reinserció. El 1910 posava en marxa a Palau-solità i Plegamans una granja masia, on els tutelats feien feines agrícoles i rebien formació per poder afrontar la vida en llibertat.

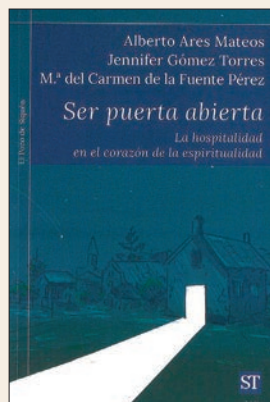
A poc a poc i amb la seva obra s'anà incorporant a comissions i juntes de beneficència i de protecció de menors. Fundà i dirigí el Patronat de

Lliberts i de la Infància Abandonada, el Centre d'Estudis Penitenciaris i un llarg nombre d'institucions.

Fundà també la Colònia industrial de Nostra Senyora del Port, a Barcelona, i una nova colònia agrícola a Martorelles, a més de publicar obres sobre l'educació dels infants, l'organització i els problemes de la beneficència i els aspectes legals de la protecció al menor.

La guerra civil estroncà en part la seva obra. El nou règim veia la qüestió penitenciària més com un control i repressió que no pas cap a la reinserció; mossèn Pedragosa restà marginat i oblidat.

En els darrers anys era beneficiat de la basílica dels Sants Just i Pastor. Va morir al seu habitatge del carrer del Carme, el 25 de juny del 1957. Va ser enterrat a Sant Esteve de Palautordera, on avui un carrer porta el seu nom. ■

AUTORS DIVERSOS

Ser puerta abierta
Editorial Sal Terrae,
2025,
224 pàg.

Aquest llibre revisa l'arrel bíblica i la tradició cristiana de l'acollida, mostrant amb exemples reals i mirada profunda com aquest gest crea comunitat i obre camins de reconciliació en un món divers i ferit.

JORDI PACHECO

Lleó XIV
Editorial Claret,
2025,
152 pàg.

Qui és el papa Lleó XIV? Aquesta obra repassa la trajectòria eclesial de Robert Prevost fins al seu ascens al papat i analitza a fons els principals reptes que haurà d'afrontar en el futur el nou líder de l'Església catòlica.

FRANCESC BADIA i BATALLA

Diccionari biogràfic de la persecució religiosa de 1936 a Catalunya
Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2025, 568 pàg.

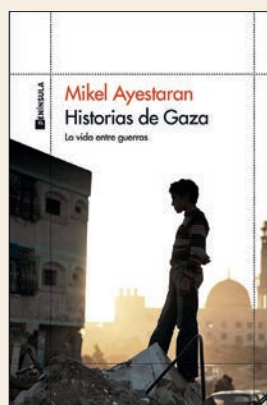
Llibre que documenta més de dues mil cinc-cents biografies: bisbes, sacerdots, religiosos/es, seminaristes i laics que perderen la vida durant la persecució religiosa a la qual fou sotmesa l'Església catòlica en el període 1936-1939. (Ramon Ribera)

JOSÉ ANTONIO CAMARERO LÓPEZ

Claves para entender la Biblia
Editorial Paulinas, 2025, 144 pàg.

Una proposta que vol escoltar els pobres, els marginats, els que no tenen veu, perquè, en el fons, la Bíblia és un testimoni de la seva vida i de la seva lluita. Al nostre món, la Bíblia ofereix una visió radical de llibertat.

MIKEL AYESTARAN

Historias de Gaza
Ediciones Península, 2025,
256 pàg.

El reporter Mikel Ayestaran ens trasllada al passat i present de Gaza —des dels temps de Tutmosi III fins als dies de Benjamín Netanyahu—, per mostrar-nos com és la vida en un lloc que sempre ha plantat cara als conqueridors.

JAUME BARTROLÍ i ORPÍ

Un milió d'illes
Ara Llibres, 2025,
380 pàg.

Qui no ha dit mai que voldria anar-se'n a sota una palmera a una illa solitària? Què tenen les illes que ens atrauen tant? L'autor ens proposa un viatge per les illes més especials, les més mítiques o les més desconegudes del planeta.

CRÍTICA DE CINEMA

La migració mediambiental

MERCÈ LAJARA Llicenciada en Biologia i
doctora en Bioètica

David Baute, director artístic del Festival Internacional de Cinema Mediambiental de Canàries, és també el director del film que presentem avui: *Papallones negres*, guanyadora del Goya a la millor pel·lícula d'animació del 2025. Aquest cineasta canari, preocupat per temes socials i mediambientals, pretenia explicar aquesta història seguint la seva especialitat: els documentals. Finalment ha esdevingut una impactant pel·lícula d'animació que afronta un tema tan dramàtic com és la migració a causa de problemes mediambientals. Ha tingut el suport de l'Alt Comissionat de les Nacions Unides per als Refugiats (ACNUR).

El llargmetratge està inspirat en tres dones reals que es veuen obligades a abandonar els seus llocs d'origen ja que no s'hi pot viure. Huracans, sequera, inundacions són tres motius diferents que les impulsen a abandonar la seva llar. Tots els abandonaments tenen un mateix origen, el canvi climàtic.

La Valeria i la seva família viuen a San Martín, al Carib. Els huracans que es produeixen en aquest lloc inunden i destrueixen les llars i el seu mitjà de vida. Quelcom semblant li

passa a la Shaila, a Ghoramara, una illa del sud de l'Índia, ja que puja el nivell del mar i destrueix les collites. Tot el contrari és el que viu la Tanit, de Turkana, al nord de Kenya, on la sequera els priva de l'aigua. Es creen veritables lluites entre els habitants per poder aconseguir-la, com a bé de subsistència que és. La Valeria marxa a França amb els seus fills, però els problemes burocràtics fan molt difícil el reagrupament familiar. La Shaila es desplaçarà a Dubai, on se li retirarà el passaport i esdevindrà gairebé una esclava, possessió del *kàfir*, cap de família. Allà haurà de servir pràcticament tota la seva vida i en situació de manca dels drets humans bàsics. La Tanit es desplaça dintre de la mateixa Kenya i es veu exposada a situacions degradants per poder alimentar els seus fills.

Tot i ser una pel·lícula d'animació, no es pot esperar un relat amable. És una obra que mou el cor, que inquieta; és una obra de denúncia que ens apropa a una realitat feridora del nostre món. Potser no podrem canviar el panorama social i mediambiental que mostra el film, però la nostra consciència quedarà realment commoguda. Segur que no podem fer-hi res? ■

AMB BON HUMOR

"PAPALLONES NEGRES"

DIRECTOR: David Baute
GUIÓ: Yaiza Berrocal sobre una història de David Baute
 Animació, drama. Disponible a RTVEPlay
 Espanya 2024
 78 min

CRÍTICA LITERÀRIA

Trajectòria excepcional

JOSEP M. GRAU PUJOL
Historiador

Volum que ha coordinat la Dra. Maria Eugènia Perea Virgili, on s'apleguen més d'una trentena d'articles sobre la vida i obra del seu pare, Eugeni Perea Simón (Riudoms, 1953), amb motiu de celebrar els setanta anys, amb un bagatge de textos impressionant en múltiples vessants, amb dedicació especial a la investigació històrica, la creació literària i la divulgació de l'onomàstica.

En la primera disciplina s'ha especialitzat en la història de l'Església, sobre la qual ha publicat una munió de llibres: *El comportament religiós a Catalunya al segle XIX a la diòcesi de Tarragona. El compliment pasqual* (1993), *Fer la creu i altres calvaris* (1993), *Església i societat a l'arxidiòcesi de Tarragona durant el segle XVIII* (2000; un resum de la seva tesi doctoral, presentada el 1998), *Les visites pastorals: dels orígens medievals a l'època contemporània* (2003, amb Puigvert i Solà), *Historiografia religiosa de l'arquebisbat de Tarragona (1606-2007): l'estat de la qüestió* (2019).

Sense oblidar nombrosos articles sobre el beat Bonaventura Gran, biografies i memòries de preveres, rectorologis, confraries, advocacions marianes, etc. Ha redactat la *Cartografia literària del Camp de Tarragona* (2010) i del Priorat (2016) i en té preparades d'altres comarques. També la monografia *Mancomunitat de Catalunya a les comarques de Tarragona* (2019, amb M. Güell) i ha compilat les toponímies de Mont-ral, la Morera del Montsant i Riudoms. Entre els anys 1997-2014 ha dirigit l'Arxiu General de la Diputació de Tarragona. El seu àmbit de recerca, tot iniciar-se a Riudoms, s'ha escampat progressivament com una taca d'oli a la resta de comarques del Camp, esdevenint un historiador i escriptor complet a nivell nacional.

Com a persona, és optimista, treballador, creatiu, sensible, generós, discret, sempre accessible a col·laborar en qualsevol iniciativa cultural i un prolífic conferenciant. Aquests reconeixements acadèmics són importantíssims per reivindicar la trajectòria dels nostres homenots i haurien de ser més habituals fer-los en vida. ■

MARIA EUGÈNIA PEREA VIRGILI (ED.)

Eugeni Perea Simón:
escriptor, historiador,
arxiver i poeta
Miscel·lània d'homenatge
en ocasió del seu
70è aniversari

Publicacions de l'Abadia de Montserrat

AUTORS DIVERSOS

Eugeni Perea Simón: escriptor, historiador, arxiver i poeta. Miscel·lània d'homenatge en ocasió del seu 70è aniversari
Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2023, 232 pàg.

UN NOU LLINDAR

Missioners d'esperança

En la Jornada Mundial de les Missions, el missatge central és l'esperança. Tu i jo, units a un nosaltres que compartim el seguiment de Jesús, també som missioners d'esperança entre la nostra gent amb la qual convivim. Aquesta és una jornada de sensibilització envers la necessitat que hi ha d'estendre l'Evangeli i donar a conèixer Jesús. Els missioners i missioneres s'han convertit en el signe d'una missió duta a l'extrem. Vagi el nostre agraïment i pregària per la seva valenta decisió, pel seu testimoni, ofert en bé de moltes persones necessitades de tot, per ajudar-les a recuperar la pròpia dignitat humana.

El papa Francesc, entusiasta de la missió, volia que fóssim "deixebles missioners", vivint una pastoral decididament missionera. Per això, deia que "cada cristià i cada comunitat haurà de discernir quin camí és el que el Senyor li demana, però tots som cridats a acceptar aquest crida: sortir de la pròpia comoditat i atrevir-se a arribar a totes les perifèries que necessiten la llum de l'Evangeli" (EG 20). Des d'aquesta visió, proposa una Església en sortida, que és la comunitat de deixebles missioners.

Per a la Jornada d'avui, el papa Francesc, pocs mesos abans de morir, ens recorda a cada cristià i a l'Església, la vocació fonamental de ser missatgers i constructors d'esperança, seguint les petjades de Crist. Ens diu que el Senyor Jesús continua el seu ministeri d'esperança per a la humanitat per mitjà des seus deixebles. També el papa Lleó XIV ens diu que "hem de cercar junts com ser una Església missionera, una Església que construeix ponts, sempre oberta a acollir a tots els que necessiten la nostra caritat, la nostra presència, el diàleg i l'amor".

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

Catalunya + Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de: **appec**
editors de revistes i digitals

Amb el suport de:
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro

Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes

Sotsdirectora: Carme Munté Margalef

Redactors: Miquel Àngel Codina, Macià

Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat

Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:

Pilarín Bayés, Agustí Borrell, Ángeles Conde,
Carme Escalas, Juanjo Fernández, Quique
Fernández, Antonio Gil, Josep Maria Grau,
Concepció Huerta, Joaquín Iglesias, Mercè
Lajara, Teresa Lamarca, Ignasi Miranda,
Josep Miró i Ardèvol, Glòria Monés, Francesc
Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Quique,
Jordi Sánchez, Sebastià Taltavull, Josep
Teixidó

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Administració: Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-

cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon

industrial El Cementiri. Tel. 938 788

403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT

FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada per

Les opinions expressades pels nostres
col·laboradors no reflecteixen necessà-
riament la d'aquest setmanari

Agenda

Barcelona

ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ

El **diumenge 19 d'octubre**, a les
17.30, concert de Larysa Fedorchenko
i Pablo Zorin a favor dels artistes i
de la Fundació Manos Providentes
(c/ Consell de Cent, 293 - Barcelona).

BASÍLICA DE LA CONCEPCIÓ

El **diumenge 19 d'octubre**, a les
19.00, tornen les vespres solemnes
a la basílica (c/ Aragó, 299 - Barce-
lona).

FRA VALENTÍ SERRA

El **dimarts 21 d'octubre**, a les 19.30,
presentació del llibre *Begudes pairals
i conventuals*, de fra Valentí Serra, a
càrrec de Joan Múrria a la cripta de
Pompeia (av. Diagonal, 450 - Bar-
celona).

ÀMBIT MARIA CORRAL

El **dijous 23 d'octubre**, a les 19.45,
Sopar Hora Europea *L'esperança da-
vant la desesperança* amb Sergi García,
Carme Pujol i Jordi Riera. Inscripci-
ons: <https://ambitmariacorrall.org>.

SANT JOSEP GREGORI HERNÁNDEZ

El **divendres 24 d'octubre**, a les
20.00, missa en la seva festa i acció
de gràcies per la seva canonització a
la parròquia de Maria Mitjancera de
totes les Gràcies de Barcelona. Parti-
cipació de la Coral Veus Cantants de
Cantnova i veneració de la relíquia
del sant.

MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES

El **divendres 24 d'octubre**, a les
20.00, cicle de música dones com-
positores *Dames i guitarres històriques*
amb Olga Miracle i Xavier Domín-
guez; el **dissabte 25**, a les 9.45, taller
de cal·ligrafia *Iniciació a la lletra gòtica
rotunda*. Nivell zero amb la Gna. Con-
xa Adell (activitatspuelles@gmail.
com).

Girona

TROBADA DIOCESANA

El **divendres 24 d'octubre**, a les
11.00, trobada de sacerdots, diaques i
seminaristes al santuari de la Mare de
Déu del Collell: missa, conferència de
Mons. Daniel Palau *El papa Francesc:
balanç d'un pontificat* i dinar popular.

Sant Feliu de Llobregat SANT FÈLIX

El **dissabte 25 d'octubre**, a les 20.00,
cantata de festa major en la cloenda
de l'Any Sant Fèlix a l'auditori Maria
Rosa Juncosa de Vilafranca del Pe-
nedès.

Tarragona

HIGINI ANGLÈS

El **dijous 23 d'octubre**, a les 19.00,
conferència *Higini Anglès, home d'Es-
glésia i musicòleg* amb Joaquim Garri-
gosa a la sala noble del Palau Bofarull
de Reus.

L'ORGUE DEL VENDRELL

El **divendres 24 d'octubre**, a les
20.30, concert *Bach-Casals: mirades
creuades amb* Feliu Llobet i Jaime
González a l'església parroquial del
Vendrell.

MONESTIR DE POBLET

El **dissabte 25 d'octubre**, Trobada de
Reflexió sobre la immigració, l'aco-
llida i la construcció de comunitats
inclusives amb Jordi Bayona, Alireza
Pouryamin, Elisabet Ureña i Mons.
Xabier Gómez. Inscripcions: ger-
mandatdepoblet@gmail.com.

Terrassa

MN. XAVIER MORLANS

El **dijous 23 d'octubre**, a les 19.00,
conferència de Mn. Xavier Morlans
Capellans cèlibes, capellans casats a
l'auditori Mn. Joan Nonell de la par-
ròquia de la Puríssima de Sabadell.

Urgell

XXVII FESTIVAL ORGUES DE PONENT I DEL PIRINEU

El **diumenge 19 d'octubre**, a les
18.00, concert a l'església parroquial
de la Poble de Segur amb el P. Jor-
di-Agustí Piqué.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Perquè creients de diferents tradi-
cions religioses treballin plegats per
defensar i promoure la pau, la justícia
i la fraternitat

“Els palestins no volen caritat, sinó justícia”

CARME MUNTÉ MARGALEF

Dilluns 29 de setembre al vespre, poques hores abans que Donald Trump presentés el seu pla de pau per a Gaza, la parròquia de Santa Anna de Barcelona s'omplia de gom a gom d'una comunitat cristiana que diu prou al genocidi d'Israel a la Franja de Gaza. El cant, la poesia, la pregària, la celebració de la Paraula i els testimonis es van encavalcar al llarg de més d'una hora d'una vetlla convocada per la Xarxa d'Entitats Cristianes. El testimoni més commovedor va ser el d'Alex Hinno, portaveu de la comunitat palestina a Catalunya i fill de mare cristiana catalana i de pare palestí d'origen musulmà.

Com valora el pla de pau per a Gaza impulsat per Donald Trump?

El valoro amb molt d'escepticisme. És un pla que parteix de l'extorsió, perquè bàsicament el que planteja és que acceptis la rendició. Dit això, veiem amb una certa il·lusió i esperança tot el que pugui alleugerir una mica la població de Gaza.

El seu pare, palestí d'origen musulmà, va viure la Nakba, el dia en què els palestins van iniciar l'èxode arran de la creació de l'Estat d'Israel. Quina ha estat l'herència familiar d'un fet tan tràgic?

Els meus pares es van conèixer fa més de 50 anys a Catalunya i sempre m'han transmès la necessitat de bastir ponts i d'unió entre diverses cultures. Certament, la història de la meua família és tràgica, com ho és la de la immensa majoria de la població palestina. El 1948 es va crear l'Estat d'Israel a sobre del poble palestí. Aleshores, el 75% de la població autòctona va ser foragitada i expulsada de casa seva. El meu pare tenia 9 anys quan la seva família va ser expulsada de la ciutat de Jaffa, que avui es troba annexionada a l'Estat d'Israel, i es van desplaçar a Nablus, Cisjordània, on actualment hi tenim família.

Quin és l'estat d'ànim dels familiars sobre el terreny?

Força membres de la comunitat palestina de Catalunya són de Gaza. Doncs bé, pràcticament no

ALEX HINNO

Portaveu de la comunitat palestina a Catalunya

n'hi ha cap que no tingui un familiar assassinat. La magnitud del genocidi és incommensurable. Dels dos milions d'habitants, més de 65.000 han estat assassinats. Sumant-hi els desapareguts, podríem arribar a les 100.000 persones. A part d'això, la vida mateixa ha estat destruïda. No hi ha escoles, ni universitats, ni serveis bàsics... Sumem-hi la fam. No hi ha cap arma més terrible que deixar morir la gent de gana o d'inanició. No obstant això, la gent és molt resistent i resilient, i continua tenint esperança, força i il·lusió. Això és el que ens encoratja també a nosaltres.

Una esperança i una resistència que veiem en les persones acollides a l'única parròquia catòlica de Gaza.

La Franja de Gaza és una presó a cel obert. Ja ho era abans del 7 d'octubre. Dit això, els palestins no volen caritat, sinó justícia, que els deixin viure i desenvolupar-se com a poble. Per això no volem alimentar la pena, el catastrofisme o el dolor. El que volem és que entenguem tots plegats que allà hi ha un poble amb moltes ganes i molta il·lusió de continuar vivint a la seva pròpia terra.

Escoltant, sentiràs!

nous continguts, noves veus

— ESTRENEM TEMPORADA —

www.radioestel.cat